



Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Živ je, uskrsnuo je

Uskrsnuće

Međugorski model
evangelizacije: kada
staro postane novo

Znanost i teologija
zajednički potvrđuju
Kristovo uskrsnuće

IMAŠ LI „USKRSNE
NAOČALE“?

MOLITI SRCEM

BUDITE MOLITVA, BUDITE
SVJETLO I SVJEDOCI

NAŠ CILJ JE NEBO

Sretan Uskrs!

Uskrs | Gospina škola | Poruka za sadašnji trenutak | Događanja |
Iz života Crkve | Teološki podlistak | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina



Foto: Arhiv ICMM

Draga djeco! U ovom milosnom vremenu molite sa mnom da dobro pobijedi u vama i oko vas. Na poseban način, dječice, molite sjedinjeni s Isusom na njegovom križnom putu. Stavite u svoje molitve ovo čovječanstvo koje luta bez Boga i bez Njegove ljubavi. Budite molitva, budite svjetlo i svjedoci svima onima koje susrećete, dječice, da milosrdni Bog ima milosrđa prema vama. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

GLASNIK MIRA
Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323
Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300
Lektura
Ana Marin
Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.
Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHE, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.
UPLATE
Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.
Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X
Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2
Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).
Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)
Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja



Fotografija na naslovnici: www.freepik.com

Uskrs

Živ je, uskrsnuo je, FRA T. PERVAN
Uskrsnuće, FRA Z. PAVIČIĆ
Imaš li „uskrsne naočale“?, M. MILETIĆ
Znanost i teologija zajednički potvrđuju Kristovo uskrsnuće, D. PAVIČIĆ
Lutalice ili putnici, P. TOMIĆ
Naš cilj je Nebo, K. MILETIĆ

Događanja

Gospina škola

Međugorski model evangelizacije: kada *staro* postane *ново*, FRA A. MUSA
Moliti srcem, FRA M. ŠAKOTA
Čuvati čistoću Gospina ukazanja i Njene poruke prenositi dalje

Poruka za sadašnji trenutak

Budite molitva, budite svjetlo i svjedoci

Iz života Crkve

Teološki podlistak

Otajstvo žene koja je živjela samo od Euharistije (II.), FRA T. PERVAN

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Dnevna misna čitanja

Spas, spasenje, spasitelj..., M. MAMIĆ

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik



UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

USKRS – SRCE NAŠE VJERE

„Kad se srce ispuni obraćenjem i ljubavlju, grijeh, zlo i smrt nestaju, a nastanjuje se život, nastanjuje se Bog među nama. A to je Uskrs.“, poučava naš fra Slavko Barbarić.

Prigodna je to poruka nama i našim hodočasnici. Poznajemo zemljopis, ali isto tako zapovijedi i putove Gospodnje. Ipak, lutamo zemljom kao učenici na putu u Emaus. Gospodin nam i danas govori. Osjećamo da nam gori u srcu i duši. Ostavljeno nam je da prostor nemira i sumnje ispunimo vjerom i povjerenjem, da svoj život stavimo u ruke Božje.

„Nekad smo i mi kao ona dvojica učenika: satrveni i razočarani. Često nam dođe da se nekom izjadamo. I pričamo i pričamo. A to sluša Isus. On to sve zna. Ali on zna da je čovjeku, kad se izjada, lakše.“, s vjerom i zanosom propovijedao je veliki fra Rufin Šilić.

Upravo Emaus je prigodna duhovna ilustracija i našega Međugorja, jer ovdje dolaze novi učenici sa svih strana svijeta i traže Isusa. Mogu se izjadati Onome koji svakoga sluša, okrepljuje i hrabri. Sabiru radost i snagu, a onda odlaze svjedočeci pobjedu života nad smrću.

U danima iza Uskrsa osjećaju drhtaje zemlje koja je prva znala da se dogodio Uskrs! Otkotrljao se zagrobni kamen starog svijeta i počelo je nešto novo. Uskrsli Isus je raširio ruke i obrgrlio svijet, zrakama ljubavi i nade, a i mi se tako svrstavamo u povijesnu kolonu pobjednika: imamo jednu i jedinu vječnu i veliku pobjedu, čistu kao suza i neporočnu kao zemlja na dan stvaranja. Nitko joj i nikad ne može prigovoriti, jer plaćena je križnim putem i kaležom muke.

Sve to mi predobro znamo, ali u nama se opet diže kovitlac misli koje treba sređivati, pročistiti i od njih stvarati čvrste odluke za život. Postaje nam jasno gdje je poprište borbe: naše je srce mjesto temeljnog izbora, gdje se pronalazi smisao pokretima i djelima. Uskrs je srce naše vjere, a to srce je Krist! Srce uvijek ima dublje zahtjeve, jer ono je pravedan i nepogriješiv sudac... Kad bi srce bilo ispovjednik, ispovjed bi bila duga i zahtjevna!

Prinosimo svoj vapaj i žrtvu moleći i čekajući da među nama zavлада ozračje pobjedničke, petnaeste - uskrsne postaje! Neka podari i drugim narodima isto kao i nama, jer znamo da Uskrsli sve ljude jednako ljubi i da Njegova pravda nema naših ljudskih mjera.

I nama je, posebice zbog duhovne obnove koja se iz Međugorja širi svijetom, ljubiti i biti apostolima mira, razaznavati duhove i prokazivati zlo. Istodobno prema svim hodočasnici iskazivati pažljivu i milosrdnu ljubav, kršćansko gostoprimstvo i kulturu. Međugorje je postavljeno usred svijeta da služi dobroti i ljubavi. Svakodnevno se ovdje čuju poruke da se prošlost ne vraća, da je budućnost neizvjesna, i da je sve u Božjim rukama. Stoga, uskrsno 'Aleluja' nameće se i u ovom času kao jedina utjeha u osobnoj i društvenoj agoniji, u duhovnim i idejnim lutanjima.

Po Uskrsu smo pobjednici! Doživimo i proživimo istinski petnaestu postaju nade, a njezinu poruku uvedimo u svoje duše, duše svojih obitelji i cijele Crkve. Uđimo hrabro u borbu protiv grijeha, učinimo sve da nam ljubav bude odrednica naših nastojanja, a zajednički cilj svima neka nam bude vječni zagrljaj Uskrsloga Krista.

Radujmo se i kličimo: Aleluja, Aleluja! Neka mir bude s nama i među nama!

USKRSNO PROMIŠLJANJE ŽIV JE, USKRSNUO JE



FRA TOMISLAV
PERVAN

Isus korjenito mijenja sve s kojima dođe u dodir. Sve prerasta u povjerenje i u vjerovanje u njega, u priznanje njega kao Gospodina i Gospodara. Sve izrasta i razvija se u nauk i riječ o Isusu Kristu kao Jedinome koji ima ključeve života i smrti, tj. ključeve smisla ljudskog života. Nauk postaje obvezatan, a ustrajati u vjerovanju u njega postaje stvar od koje zavise život i smrt. Nema odstupanja.

INKULTURACIJA RADOSNE VIJESTI

Susret s Isusom nabacuje mnoštvo pitanja na koja treba odgovoriti. Međutim, vremenom postaju pitanja drukčija u Palestini, drukčija u Maloj Aziji, različita u Grčkoj ili u Rimu. Svaka se od zajednica koja vjeruje u Isusa Krista suočava sa svojom problematikom, svojim duhovnim ozračjem u kome živi te ponudom rješenja koje nudi Isus preko svojih apostola. Svatko ima drukčiju duhovnu potku, drukčije pretpostavke s kojima pristupa Isusu Kristu i njegovu liku. Svi vjeruju isto, ali govore drukčijim jezicima, različnom problematikom pa odatle i raznovrsnost teologija u Novome zavjetu.

Svi su oni međutim u Isusu pronašli zajednički jezik vjerovanja, zajednički odgovor na životna pitanja i oslonac koji vrijedi za sve: Isus je zajednički svima, on je jedan

i jedini, jedincati. Za nj se isplati živjeti i umrijeti. To bijaše misao vodilja svih prvih kršćana, svih kršćanskih misionara u moru poganstva. Ma gdje se kršćani nalazili, u ma kojoj duhovnoj situaciji živjeli, svima je zajedničko jedno priznanje, vjero-ispovijed: Kristovi križ, smrt i uskrsnuće, zbilja su njihova života, stožina i osovina oko koje se sve okreće. Onima pak koji to uvjerenje ne dijele, sve je jedna sumanutu ideja, ludost, sablazan, bezumlje i skandal.

ISUS - JEDINI KOJI MIJENJA ČOVJEKA

U Novom zavjetu nema spram jednoga nikakve dvojbe: Isus Krist jest i ostaje glavni. Vjera u njega je nepokolebljiva. Sve što znamo o Isusu znamo iz svjedočanstava onih koji su ga slijedili, kojima je postao sve u životu. Ti prvi učenici (su)dionici su jedne velike duhovne revolucije prema kojoj su sve druge političke revolucije dječja igra i zanemarnost. Zašto? Zato jer je prevrat ovaj prevrat čovjekova srca. Čovjek se treba odvratiti od zla, od sebičnosti, od sebe. Treba stvarati novi poredak, utemeljen ne na moći, sili ili prisili, nego na ljubavi i povjerenju. Revolucija u odnosima jer je temelj i osnovica svega života Isus Krist, živi i prisutni, jer je on blizak svima koji mu se povjeravaju i predaju.

Isus nije došao promijeniti fizikalne ili prirodne zakone. Isto tako nije došao ni zbog toga da u svijet odašilje neku novu sljedbu koja bi se ponosila svojim utemeljiteljem koji ima divne misli, programe, koji je činio čudesa i sl., koja bi se potom dičila svojim uspjesima na svim poljima ljudskog djelovanja. Ne. Nego on nas je htio dovesti do naših ljudskih granica i spoznavši te svoje granice podariti nam novi život.

Prvi vjernici - što možemo iščitati sa svake stranice Novog zavjeta - osobe su, kojih je život snažno zahvatio i stubokom izmijenio jedan: Isus Krist. Imali su živo iskustvo Božje dinamike, Božjeg Duha koji preobražava sve, koji stvara novo. Iskusili su da je Krist među njima pokretačka snaga u Duhu. To bijaše prava duhovna revolucija, prevrat u onodobnom svijetu. Vjera, odnosno priznanje Isusa Krista ujedno je vjera u sveopću preobrazbu svijeta i života pod tim novim, zajedničkim nazivnikom. Uskrsnuće je postalo temeljem najdinamičnijeg pokreta na svijetu, ono je postalo osnovicom kršćanstva i izvorom njegove nepobjedive snage u svim vremenima. Kvantni skok i iskorak iz postojećega.

Isus nije došao promijeniti fizikalne ili prirodne zakone. Isto tako nije došao ni zbog toga da u svijet odašilje neku novu sljedbu koja bi se ponosila svojim utemeljiteljem koji ima divne misli, programe, koji je činio čudesa i sl., koja bi se potom dičila svojim uspjesima na svim poljima ljudskog djelovanja. Ne. Nego on nas je htio dovesti do naših ljudskih granica i spoznavši te svoje granice podariti nam novi život.

KRŠĆANI SVJEDOCI I MUČENICI

Kršćani su stoljećima svjedočeci vjerovali i vjerujući svjedočili ovoga Jednoga. Na tome su gradili svoju egzistenciju, svoj život. Temeljna istina i uvjerenje bijaše: Taj Isus je živ, on je uskrsnuo. To bijaše istina njihova života. Istina da je Isus u meni, u mom životu ne koristi ništa, ako ne kušam svednevice njegovu prisutnost. Nije potrebno znati iz njegova života historiografske ili biografske podatke, kao da bi nam oni bili od pomoći ili koristi. Pa i kad ih sve znaš, ne koriste tvojoj vjeri ni tvome stavu. Kad njih znaš, malo toga ili ništa ne znaš niti shvaćaš.

Isus mora biti pokretačka snaga, on nas mora siliti, tjerati, gorjeti u srcu. Poput onim učenicima na putu u Emaus. Već je davno rekao Gospodin preko Jeremije: "Nije li riječ moja poput ognja - riječ je Gospodina Boga - i nije li slična malju što razbija pećine" (Jer 23,29). Kad se njegova riječ i osoba razgori u srcu, ruše se zidovi nerazumijevanja, okamenjene utvrde ovog svijeta u čovjeku. Tek iz toga proizlazi svjedočanstvo njegove prisutnosti. Isusovo je uskrsnuće ispunjenje svih obećanja Starog zavjeta.

Bog je Bog živih, ne mrtvih, on je izvor života, i u tome Bogu temelj je nade da ne će predati čovjekov život smrti. Isusovo je uskrsnuće tomu glavno jamstvo. Tako Isusova smrt nije besmisleni kraj, nego početak.

Znati nije isto što i razumjeti. Da bismo razumjeli Isusa i sve što se s njime i u njemu dogodilo, moramo se zaputiti s njime. Cijelog svog života bio je putnik. Kao mladić je putovao Galilejom, s Josipom, počimom. Išao od kuće do kuće, promatrao ljude, običaje, ponašanje, moral. Imao savršeno bistro oko, upoznao i raspoznao ljude. Nije stoga Isus osoba za pozornicu, na kojoj ga promatramo iz publike, sa svog sjedala, nezainteresirani, nego je on osoba koja nas poziva da pođemo i zaputimo se sa svog sigurnog i udobnog mjesta, iz svoga mirnog kuta, u pustolovinu života. Poziv na nasljedovanje.

Isusova mudrost nije knjiška, naučena ili školska, nije iz akademija ili naukovnih zavoda, već ju je stekao na prašnjavim putovima Galileje i neprestanog dodira sa svojim Ocem. Tek kad budemo spremni zaputiti se za njim, bit ćemo sposobni upoznati njegovo biće i njegov lik. Nemoguće je neke stvari naučiti. Neke se mogu samo vjernim uvođenjem i uvježbavanjem upiti u sebe, upuštajući se u avanturu vjere i nasljedovanja. Njegova osoba i lik prava su poruka. On je putnik kroz krajobraze naroda, uljudbi, duhovnu povijest čovječanstva, i sve prevraća na neponovljiv, revolucionaran način.

USKRS KAO KVANTNI ISKORAK I OBRAT

Kad su američki stručnjaci za atomsku energiju izvodili prve pokuse s atomskim bombama u američkim pustinjama Arizone i Nevade g. 1944.-1945., stvarala se svjetlost



Foto: Arhiv ICMM

Ono što svijet čini svijetom, i što konkretna čovjeka čini čovjekom, uzima Isus na sebe i nadilazi, transcendirira u svome tijelu. On u sebi nosi tijelo, smrtno, grješno, te u svome tijelu osuđuje smrt i grijeh. Svijet u svome protužnom stavu iscrpljuje svoje mogućnosti na križu na kome Isus umire. Ondje je smrt izrigala sav svoj otrov i naizgled likovala, ali uzalud. U uskrsnuću se otvara novi život, budućnost prema Bogu. "Je li tko u Kristu Isusu, novi je stvor" (2 Kor 5,17), odnosno: novo je stvorenje nastalo.

daleko snažnija od sunčeve. I otac atomske bombe fizičar židovskoga podrijetla Robert Oppenheimer - roditelji su mu njemački migranti - rekao je da nakon tih pokusa čovječanstvo *odsada i zauvijek zna što je grijeh*. Atomska bomba ima strahovitu razornu snagu, iskusili su to japanski gradovi Hiroshima i Nagasaki na kraju Drugoga svjetskog rata. I danas od posljedica tih eksplozija i radijacije ljudi umiru.

Vidimo danas koliko prijepora oko korištenja upravo atomske energije u „miroljubive svrhe“, za proizvodnju struje nakon katastrofalnih događaja u Černobilu u Ukrajini te Fukušimi u Japanu prije nešto više od deset godina. Njemačka je zatvorila svoje atomske centrale

pa je danas u energetskej krizi. Oppenheimer je ponovno u žarištu zbivanja po filmu koji nosi upravo njegovo ime, kompleksna osoba koja je s jedne strane promicala znanost fizike i kemije, a s druge strane vidjela opasnosti koje prijete od atomske energije i strahota koje ta energija proizvodi kad se upotrijebi u ratne svrhe. Film je ovoga proljeća dobio nekoliko Oscara u Americi.

Isusovo se uskrsnuće daje usprediti upravo sa snažnom atomskom, kozmičkom eksplozijom, ali u pozitivnom smislu riječi. Kvantni iskorak! Oslobođene su sile dobra, života, ljubavi, praštanja. Isus osvjetljuje i prosvjetljuje oči i srca svojih učenika. Uskrs daje smisao našemu životu, smisao postojanju Crkve. Bez Uskrsa sve bi naše vjerničko bilo obični zemaljski trud i muka, zapravo u konačnici i suvišno.

Uskrs daje ton i značenje cijeloj Isusovoj egzistenciji. Ujedno i cijeloj budućnosti koja slijedi nakon Isusa. On daje potvrdu Isusovu djelu: To je djelo Božje, to su riječi Božje, i sam Bog zapečaćuje tim činom Isusovu riječ i navještaj. Uskrs proizvodi u učenicima obrat. Na Kalvariji i pred križem slomila se i urušila njihova djetinja vjera. Slom i pokop svih iluzija glede Isusa u njihovim zemaljskim protegama. "A mi smo očekivali, mi se nada-smo..." – zaključuju ona dvojica na putu u Emaus. Prebiru misli koje ničemu ne služe, koje ne pomažu dalje u životu. Što je, prema njihovom poimanju, preostalo od Isusova djela? Uspjeh protivnika, druge strane. Drugi su postigli svoj cilj, a s Isusom je gotovo... I upravo u takvoj situaciji i bezizlazju pristupa Isus, neprepoznat.

Učenici su živjeli sa slikom Krista i Mesije koja nikomu ne pomaže niti ikomu služi. Vjeruju u svoju sliku Mesije, ali je ta slika zaprjeka pravoj vjeri. Obrat nije uslijedio na temelju nekakva čuda, nego snagom riječi. Pisma. Ukazanja. S čudom su se susrele žene na grobu, vidjele su anđele, imale su nadzemaljske vizije, ali obrat u životu nudi jedino i samo Pismo! Susljedno i Isusova osoba za njegovih osobnih ukazanja izabrani-ma. Isusova riječ postaje za stolom vidljivi dar koji može hraniti život. Uskrsli ostaje neuhvatljiv, ali nakon njega ostaje jedno: Povijesna akcija, povijesno djelo!

ISUS NADILAZI SVE KATEGORIJE

Sažeto se može reći: Ono što svijet čini svijetom, i što konkretna čovjeka čini čovjekom, uzima Isus na sebe i nadilazi, transcendirira u svome tijelu. On u sebi nosi tijelo, smrtno, grješno, te u svome tijelu osuđuje smrt i grijeh. Svijet u svome protužnom stavu iscrpljuje svoje mogućnosti na križu na kome Isus umire. Ondje je smrt izrigala sav svoj otrov i naizgled likovala, ali uzalud. U uskrsnuću se otvara novi život, budućnost prema Bogu. "Je li tko u Kristu Isusu, novi je stvor" (2 Kor 5,17), odnosno: novo je stvorenje nastalo.

Ono što su židovska proroštva slutila, čemu su se nadali apokaliptički spisi i cijelo ozračje nabijeno apokaliptičkim, kataklizmičkim očekivanjima, o čemu su poganski pisci i pjesnici, vidovnjaci sanjali, razne Sibile, proroci i proročice u poganstvu najavljavali (usp. Četvrtu Vergilijevu Eklogu), navješćuje evanđelje o Uskrsu kao svemirsku zbiljnost, otvorenu i dovršenu, zaključenu u osobi, liku i djelu Isusa Krista (usp. Fil 2,11). To postaje zbiljnost i konačno ispunjenje, ali opet kroz muke, patnje, suze, križ, umiranje.

Jednom je zauvijek otvoren put do Boga, a u Isusovu životu i smrti odjeknula je riječ oprostjenja i pomirenja, izvedeno je djelo spasenja i otkupljenja, dogodila se napokon Božja povijest u svijetu. Elementi i sile ovog svijeta lišeni su svoga oružja, zarobljeni i moraju svjedočiti o svome porazu, hođeci kao poraženi u slavodobitnom mimohodu Kristovu (usp. Kol 2,9-15). Za razliku od tadašnje globalne nazovireligije gnoze koja odbacuje vidljivi svijet, kršćanska poruka ispunja stvoreni svijet novom energijom, podaruje novu nadu usred tame i noći. Istodobno pak Krist i kršćanstvo očituju izgubljenost i beznadnost svijeta koji ga ne prihvaća. Zato Isus Krist prema svjedočanstvu napose Ivanova Evanđelja ostaje krizna i kritična točka i sudište svijeta.

VJERNICI - MISIONARI U SVIJETU

Vjernici su oslobođeni, oni su djeca slobode, lišeni obveza prema svijetu, nisu ovisni o elementima ovog svijeta. Noć odmiče, dan se bliži, sviće. Isus je gospodar svih i svega. Ta vjera stvara zajedništvo, novo bratstvo svih. Riječ koja je uslijedila nakon

U Kristovu uskrsnuću Bog poziva na povjerenje njemu, na blizinu, ljubav. U uskrsnuću je Bog jednom zauvijek stao na čovjekovu stranu. I to na stranu obespravljenih, poniženih, pogaženih, ubijenih, onih kojih nema ni u čijem sjećanju, koje je ljudska okrutnost pregazila, i kojima je jedina utjeha i nada bio i ostao samo Bog.

Isusova uskrsnuća riječ je kršćanskih misionara i svjedoka. Riječ je to onih koji su drugovali s Tajnom, Kristom, njome zahvaćeni i drugima navješćuju tajnu smisla stvorenja, stvorenja i svake pojedinačne egzistencije. Stoga svjedoci imaju nutarnji poriv govoriti o onome što su čuli i vidjeli. Radosna se vijest mora navijestiti, pronijeti svijetom.

Plod su uskrsnuća misije u svijetu. "Zato, krenite u cijeli svijet"... govoru Isus oporučno apostolima. Plod susreta s Uskrsim jest zahvaćenost, nemogućnost ne govoriti o svojim iskustvima s Isusom. Nakon uskrsnuća slijedi jasni nalog: Misije kao preobrazba svijeta, navještaj novog neba i nove zemlje. "Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas"...

Zato su misije neminovnost, nužnost nakon Isusova uskrsnuća. Apostoli krstare cijelim svijetom. Pavao žuri, obilazi sav poznati uljudeni svijet, a konačni je cilj Rim. Rim je sažeti pojam i utjelovljenje cijeloga carstva, pojam i predstavnik političke moći. To je svijet sa svojim bogovima i demonima, zlom i grijesima. Sa svojom kulturom i nekulturnom, humanizmom i grozotama, filozofijom, svojom misli, ali i barbarizmom, gladijatorima i divljim zvijerima.

To je sažetak svih čovjekovih mogućnosti, ali i nesagledivosti i nedokučivosti ljudskog uma. Spasa i spasenja nema gdje samo čovjek vlada. Svijet, Rim trebaju Isusa Krista. Proglasiti ljudima ovoga jedinog, Kyriosa, Gospodina i Gospodara, učenicima i neukima, mudrima i neukima, kulturnima i barbarima: to je smisao Isusova poslanja i apostolskih misija.

U Božjem je planu već davno odlučeno kako je Evanđelje sposobno položiti kušnje i ispiti pred izazovom svijeta. Onodobna Atena, Korint, Efez, Rim, Antiohija, Aleksandrija samo su paradigme

za suvremenu duhovnu situaciju i današnje duhovne areopage. Ni današnji svijet ne treba ništa drugo, nego prožganost tom istinom i silom koja je Božja snaga, *dynamis*, za spas svakomu tko vjeruje (Rim 1,16).

VJEČNI ŽIVOT - NE SUDBINA

Ondašnja cjelokupna misao bijaše zaokupljena tragičnošću čovjekove egzistencije, sudbina (grčki: *ananke, moira, ate* odnosno latinski *fatum*, osnovica su i potka velikih antičkih dramatičara i tragičara) vlada svime, nemoguće joj je izbjeći. Kršćanstvo nastupa kao konačno oslobođenje od svih sila tragike, gnoze. Duša i čovjek nisu bačeni u tamu, patnju, tragediju, otuđenje. Bog se objavio, makar u biti ostaje misterij, otajstvo. Njegova objava u Isusu jest zav i povratak iz zasljepljenosti, tame, noći, pomračenja srca, grijeha koji je u biti bijeg iz Božje blizine u konačno otuđenje i neslobodu.

Isus ostaje prisutan u svojoj riječi i u riječi apostola. "Ako Krist nije uskrsnuo, isprazno je naše zborenje, naše govorenje, naša vjera" (usp. 1 Kor 15,14). Ako Krist nije uskrsnuo, tada je Isusovo ime prazno ime, ostaje bez značenja i sadržaja za sve nas, tada to ime nije ono komu se ima pokloniti svako druge ime na nebu, zemlji i pod zemljom (Fil 2). Ako nije uskrsnuo, sva je naša vjera, svi sakramenti prazna iluzija, magijska praksa, muka i napor.

Zato je uskrsnuće Božji odgovor na patnju, besmisao, bol, grijeh i smrt. U Kristovu uskrsnuću Bog poziva na povjerenje njemu, na blizinu, ljubav. U uskrsnuću je Bog jednom zauvijek stao na čovjekovu stranu. I to na stranu obespravljenih, poniženih, pogaženih, ubijenih, onih kojih nema ni u čijem sjećanju, koje je ljudska okrutnost pregazila, i kojima je jedina utjeha i nada bio i ostao samo Bog.

USKRSNUĆE

Pisati o uskrsnuću Gospodinovu na prvi pogled izgleda jednostavno, a onda se pisac susretne sa svom teškoćom zadane teme. Muči se u potrazi za načinom, za riječju i izrazima kojima bi opisao tu nadnaravnost.



FRA ZVONIMIR
PAVIČIĆ

Još su mi u mislima urezane riječi moga profesora kojima nam je objašnjavao stvarnost i izuzetnost Kristova uskrsnuća: da je u Isusovo vrijeme bila izumljena kamera, ona ne bi mogla uhvatiti trenutak njegova uskrsnuća, jer je ono stvar nadnaravnoga, onoga što nadilazi ovaj naš materijalni svijet. Zato je s uskrsnućem sve i lagano i teško shvatiti. Lagano je onima koji vjeruju. Teško je onima koji traže dokaze, koji žele staviti prst umjesto čavala kako bi povjerovali. No izgleda da naš Gospodin uvijek ostavi nešto što će pobuditi

naš interes ili čak izazvati sumnje. A sve to kako bi naša vjera rasla. Blaženi koji ne videše, a vjeruju.

Moglo bi se nadugo i naširoko pisati o Kristovu uskrsnuću, o tome kako je ono promijenilo sudbinu čovječanstva, o tome kako je moć smrti uništena i kako je ljubav nadvladala mržnju. Iako pišemo osvrćući se na prošlost, ipak je Kristovo uskrsnuće nešto što ne blijeđi i sigurno nešto što ne može obuhvatiti nijedno vrijeme. Ono je nešto što traje. Bolje rečeno: uskrsnuće je ono u čemu sve traje, u čemu sve jest. Ono i danas ima snagu preobražavati ljudske živote, opravdavati ljud-

sku krivicu i nadvladavati nasilje. Uskrsnuće je najveća snaga kojoj se pokoravaju mudri, a ljudi joj prkose i srljaju u vlastitu propast – tamo gdje se smrt još uvijek *nada*, iako joj je uskrsnuće oduzelo svaku nadu. Zapravo se pretvara i pokušava u to pretvaranje zvesti mnoge ljude.

Kako možemo vidjeti tu snagu uskrsnuća koja ne prolazi, koja uvijek jest? Boga ne možemo vidjeti. Davno nam je Toma isprosi od Gospodina utješne riječi da smo blaženi jer naša vjera nije temeljena na gledanju, nego na slušanju. No ipak Bog djeluje i snaga se njegova uskrsnuća vidi u svakome vremenu. Skrivena je u sakramentima. Skrivena i otkriva se u isto vrijeme. Zato se sakramenti i nazivaju otajstvima. Boga susrećemo u svakom slavlju sakramenata, u kojima nam on umnaža vjeru i osposobljava nas na novi život – život vjere. Tko želi susresti Boga, neka ga traži u sakramentima. U njima je sigurnost Božje blizine i njegove ljubavi.

Za Krista se kaže da je on prasa-krament. On je onaj koji je ustanovio sve sakramente. A hodajući po ovoj zemlji bio je sakrament za

sve one koji su ga susretali, jer su u njemu susreli pravoga Boga. Boga koji ih ljubi. Koji ih ozdravlja. Koji ih poziva na novi život. Koji daruje smisao. To možemo posebno iščitati u životima Isusovih prvih učenika. Ako promotrimo njihove živote prije i poslije uskrsnuća, uočićemo koliko zapravo moć ima Isusovo uskrsnuće. Kolika se moć krije u tome da su nekoć plašljivi učenici iza zatvorenih vrata postali neustrašivi navjestitelji radosne vijesti koji ne znaju za granice. Posebice je ta razlika vidljiva u evanđeoskim izvještajima o danu uskrsnuća.

Ako uzmemo za primjer Ivanovo evanđelje koje se naviješta na dan Uskrsa, onda ćemo primijetiti kako su svi u trku. Marija Magdalena trči natrag učenicima javiti kako je kamen s groba odvaljen. Šimun Petar i ljubljani učenik trče prema grobu vidjeti što se dogodilo. Čak se naglašava brzina ljubljani učenika koji prestiže Šimuna Petra. Uočavamo kako uskrsnuće daruje polet, snagu, ubrzava život, izvlači iz tromosti. U evanđeljima se rijetko susreće glagol *trčati*. On je uglavnom rezerviran za ovaj događaj. Isus sa svojim učenicima često prolazi kroz gradove i mjesta, hoda prema Jeruzalemu. Ali uskrsnuće bitno mijenja stvar. Ono pokreće. Ohrabruje. Preobražava. Zato nas i ne čudi što su Isusovi učenici svih vremena uspjeli pretrpjeti teške muke i zašto im nijedni okovi nisu ograničavali djelovanje. I mrtvi su govorili. Svjedočili su o uskrsnuću. Uskrsnuće ne poznaje kraj. Ono uvodi u život. Život bez kraja.

Uskrsnuće daruje smisao ljudskome životu. To tako lijepo i jednostavno opisuje *Hvalospjev uskrsnoj svijetli*: „Jer ništa nam ne bi vrijedilo rođenje, da nismo dobili otkupljenja.“ Ljudski život naizgled se doima kao muka i ništavost, a čovjeku se sav njegov posao nekada čini uzaludan. Sve u čijoj srži nije uskrsnuće, uzaludno je i ništavno. Osuđeno je na propast. I to često frustrira one koji ne vjeruju. Baca ih u očaj. Ne vide smisao. Dostojevski to tako briljantno i brutalno opisuje u jednoj svojoj knjizi, govoreći o sibirskoj kaznionici: Kad bi čovjeka htjeli poniziti i mučiti, dovoljno je samo to da mu se dadne posao koji nema koristi, koji je besmislen. Takva kazna se pretvara u sramotu. Kad čovjek postane svjestan da

Međugorje je svjedok uskrsnuća tolikih života. Toliki su upravo ovdje ustali na novi život. Toliki su ovdje prepoznali besmislenost staroga života, okovanoga u grijeh, a uvidjeli smislenost života s Kristom i slobodu koju on daruje. Stoga možemo slobodno reći da je Međugorje mjesto koje svjedoči i propovijeda o Kristovu uskrsnuću u uskrsnuću mnogih na novi život. I to se dogodilo po sakramentima.

njegov rad, sav njegov napor i muka nemaju nikakva smisla, to je pravo mučenje.

Tako izgleda čovjekov život bez uskrsnuća. On je samo besmisleno tumananje, rad bez koristi – jer sve se jednom završi i sve se rasplina kao dim. Međutim, uskrsnuće daruje smisao čovjekovu životu. Da, daruje smisao, ali ako čovjek sve što radi radi s nadom u uskrsnuće, s vjerom

uskrsnuća tolikih života. Toliki su upravo ovdje ustali na novi život. Toliki su ovdje prepoznali besmislenost staroga života, okovanoga u grijeh, a uvidjeli smislenost života s Kristom i slobodu koju on daruje. Stoga možemo slobodno reći da je Međugorje mjesto koje svjedoči i propovijeda o Kristovu uskrsnuću u uskrsnuću mnogih na novi život. I to se dogodilo po sakramentima. U sakramentu ispovijedi, u sakramentu euharistije. Imali su iskustvo živoga Krista – Uskrsloga – i prepoznali su da im samo on može podariti smisao i radost života. Života koji ne prolazi.

Tako je i njima snaga Kristova uskrsnuća, kao i prvim učenicima, ubrzala korak, darovala nadu, radost i smisao. Kako je lijepo promatrati te životne priče! Gledati promjenu, preobražaj, gledati Boga na djelu. Dok jedni i danas kliču: „Bog je mrtav“, odgovaraju im toliki preobraženi životi, tolike radosne oči i nasmijana lica, tolika i takva dobrota koja ne može biti plod samo ljudskih ruku. Zapravo svatko od nas, kada živi s nadom u Kristovo uskrsnuće, ovom svijetu svjedoči da je Bog živ. Ne trebaju riječi. Svjedoče životi. To je ona strana Međugorja koju ništa ne može pobiti. Novi životi. Ozdravljena tijela i duha. Opraštanje. Mir. Zajedništvo. Sve redom plodovi uskrsnuća.

U Međugorju kip uskrsloga Krista na molitvu okuplja veliki broj vjernika. Oko njega su kružno postavljene postaje križnog puta, tako da se molitelj na kraju razmatranja muke našega Spasitelja odmah nađe ispred Uskrsloga. To je jasan znak svakome da je uskrsnuće odgovor na svaku patnju, na svako pitanje, na svaku sumnju; da je uskrsnuće cilj i našega životnoga puta.

...USKRSNUĆE JE ONO U ČEMU SVE TRAJE, U ČEMU SVE JEST. ONO I DANAS IMA SNAGU PREOBRŽAVATI LJUDSKE ŽIVOTE, OPRAVDAVATI LJUDSKU KRIVICU I NADVLADAVATI NASILJE. USKRSNUĆE JE NAJVEĆA SNAGA KOJOJ SE POKORAVAJU MUDRI, A LUDI JOJ PRKOSE I SRLJAJU U VLASTITU PROPAST – TAMO GDJE SE SMRT JOŠ UVIJEK NADA, IAKO JOJ JE USKRSNUĆE ODUZELO SVAKU NADU. ZAPRAVO SE PRETVARA I POKUŠAVA U TO PRETVARANJE ZAVESTI MNOGE LJUDE.

LJUDSKI ŽIVOT NAIZGLED SE DOIMA KAO MUKA I NIŠTAVOST, A ČOVJEKU SE SAV NJEGOV POSAO NEKADA ČINI UZALUDAN. SVE U ČIJOJ SRŽI NIJE USKRSNUĆE, UZALUDNO JE I NIŠTAVNO. OSUĐENO JE NA PROPAST. I TO ČESTO FRUSTRIRA ONE KOJI NE VJERUJU. BACA IH U OČAJ. NE VIDE SMISAO.

da već sada živi vječnost koju mu omogućuje Kristovo uskrsnuće. To je zapravo nada koja pokreće sve kršćane. Nada koja svakoj kapljici znoja daruje smisao i opravdanje. Zato kršćani, kad su autentični – a autentični su onda kada žive od uskrsnuća – bivaju najradosniji ljudi i pokretači čovječanstva prema boljem sutra. Smislenijem sutra.

Ako bi netko htio pitati o dokazima uskrsnuća danas – jer smo rekli da uskrsnuće ne blijeđi, ne nestaje – onda bi se upitani mogao naći u teškome zadatku. Govoriti nevjerniku o sakramentima i susretu sa živim Bogom vjerojatno ne bi značilo mnogo. Čovjek voli konkretnost i vidljive i opipljive činjenice. Poput Tome koji je slika/bliznac svakoga od nas. No, opet ne bi bilo teško pokazati snagu uskrsnuća danas. Osobito to ne bi bilo teško nama koji smo u ovom milosnom mjestu i vremenu. Međugorje je svjedok

IMAŠ LI „USKRSNE NAOČALE“?



MIRTA MILETIĆ

Zašto je Uskrs radosna vijest za tebe i mene? Što bi bilo da Uskrsa nema? Naš je ljudski život odmjeren vremenom u kojem se rađamo, rastemo, starimo i umiremo. Ograničenost ljudskog života tjera nas na propitkivanje kako živimo i koliko smo odgovorni pred darom života koji nam je poklonjen. Pomaže nam pronaći svrhu života i potiče nas na neprestanu promjenu. Ne postoji čovjek koji nije duboko svjestan svoje zadanosti u vremenu i prolaznosti. Ništa od stvorenoga ne možemo zadržati, ostaje jedino ono što jesmo. Sve materijalno prolazi kroz prste poput pijeska.

I sjećaj se svoga Stvoritelja u dane svoje mladosti (...) prije nego se vrati prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu koji ga je dao (Prop 12, 1.7).

Smrt nam je odbojna i strana jer Božji naum nije bio da čovjek umire. Tjelesna smrt dolazi kao posljedica istočnog grijeha te tako postaje posljednji „neprijatelj“ kojeg valja po-

bijediti. No, naš Gospodin Isus Krist sam prolazi kroz grozotu smrti kako bi nama olakšao taj put. Dragovoljno je za nas podnio smrt u potpunom slobodnom podlaganju Očevoj volji. Smrt je po Kristu preobražena i zbog toga u smrti nismo sami. Isus prokletstvo smrti pretvara u blagoslov. Zahvaljujući Kristu, kršćanska smrt dobiva pozitivan smisao. Kršćanin je po sakramentu krštenja već umro s Kristom da bi živio novim životom. Sveti Ignacije Antiohijski ovako će razmišljati o svojoj smrti: **„Dobro je za me da umrem u Krista Isusa, više nego da vladam krajnjim dijelovima zemlje. Njega tražim koji je za nas umro; njega hoću koji je za nas uskrsnuo. Moje se rođenje približuje. Pustite me da primim čisto svjetlo; kada dođem tamo, bit ću čovjek.“**

Konačno mi ispovijedamo uskrsnuće vlastitog tijela o Drugom Isusovom dolasku. Tada će On doći kao Sudac i razdijeliti pravedne od nepravednih. To izgovaramo i potvrđujemo svaki puta kada molimo

Vjerovanje. Vjerujemo da će o drugom Isusovom dolasku naša tijela uskrsnuti. Isus je svojim uskrsnućem nama omogućio posinovljenje. Omogućio nam je odnos s Ocem. Sinovski odnos! Naša tijela neće uskrsnuti na neki drugačiji život od ovog zemaljskog, nego na potpuno sjedinjenje s Ocem. Bogu je stalo do tebe! Nisi sam! To je smisao i svrha našeg života.

Mi već sada na zemlji možemo živjeti taj božanski život koji nam Otac daje. Možemo već sada živjeti kao sinovi i kćeri ili kao tuđinci. Uskrs je novi pogled na život. Bez Uskrsa ništa nema smisao, nema cilj. Cilj određuje način na koji živimo. On usmjeruje naše korake. Bez jasnog cilja ne mogu ispravno urediti svoj život. Koji je tvoj cilj? Živiš li trenutno tako da dosegneš svoj cilj ili su potrebne promjene? Važno je životne prilike promatrati „uskrsnim naočalama“.

Tada tvoj brak iako je ponekad težak i izazovan dobiva novu, uskrsnu dimenziju. Mane tvoga supružnika

poslužiti će za rast u krepostima koje oblikuju tvoju svetost. Teškoće i problemi odgoja djece nisu više muka, nego prilika za tvoj rast u ljubavi, odustajanje od kritika i vikanja. U odnosima ćeš nužno naići na mnoge prilike za „umiranja“ vlastitog sebičnosti kako bi „uskrsnuo“ u nesebičnost. Ako ne možeš „uskrsnuti“ u takvim situacijama, onda padaš u zamku traženja tko je u pravu, tražiš pravdu. Ako ne „uskrsneš“ na oprost, prekidaš odnose. „Uskrsne naočale“ ti daju novu perspektivu života.

Otkako je Isus uskrsnuo, zaista Ga ne trebamo tražiti u svojim „grobovima“, držeći različite životne situacije konačnima ili bez mogućnosti promjene, već Ga možemo susretati upravo u predivnim mogućnostima nadilaženja svojih granica koje nam omogućava po uskrsnoj milosti. Uskrs odsada za mene ne znači samo divno obećanje da ću nakon smrti uskrsnuti na vječni život, već iz temelja mijenja moj odnos prema doslovno svemu što proživljavam ovdje, na zemlji. Sve što proživljavam, može poprimiti potpuno novu i iznenađujuću vrijednost kroz perspektivu „uskrsnih naočala“, a moj život već sada može biti potpuno preobražen. Želim Vam sretan i blagoslovljen Uskrs!

Otkako je Isus uskrsnuo, zaista Ga ne trebamo tražiti u svojim „grobovima“, držeći različite životne situacije konačnima ili bez mogućnosti promjene, već Ga možemo susretati upravo u predivnim mogućnostima nadilaženja svojih granica koje nam omogućava po uskrsnoj milosti. Uskrs odsada za mene ne znači samo divno obećanje da ću nakon smrti uskrsnuti na vječni život, već iz temelja mijenja moj odnos prema doslovno svemu što proživljavam ovdje, na zemlji.

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“



Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medjugorje.



DARKO PAVIČIĆ

„Uskrsnuće tijela teško je prihvatiti, jer tijela trunu u grobovima. Zato je evanđeljima važno izvijestiti da je Isusov grob na uskrsno jutro bio prazan“, kazao je za ovaj Uskrs jedan od naših vodećih teologa fra Ante Vučković u jednom svom uskrsnom intervjuu, dodajući kako „povjerovati u uskrsnuće uvijek je značilo promijeniti svoj život“.

Upravo je stoga važno pogledati kako se znanost i teologija preklapaju u svojim razmišljanjima i istraživanjima o Kristovu uskrsnuću kao stvarnom događaju. Teolozi kažu kako je ono stvaran događaj koji je imao povijesno potvrđena očitovanja, jer u apostoli dali svjedočanstva o onome što su vidjeli i čuli. Sveti Pavao piše Korinćanima da im je „predao najprije ono što sam i sam primio: da je Krist, u skladu s Pismima, umro za naše grijeha, da je pokopan, da je treći dan, u skladu s Pismima, uskrsnuo, da se ukazao Keći, potom Dvanaestorici“.

No skeptici rado postavljaju pitanje odakle potječe tvrdnja da je Isus uskrsnuo, odnosno je li to manipulacija stvarnosti koja je imala izvanredan odjek u ljudskoj povijesti ili je činjenica toliko iznenađujuća i neočekivana sada kao i onda njegovim zapanjenim učenicima? Teolozi kažu kako se na ta pitanja razumsko rješenje može naći ako se istraži koja su bila ondašnja vjerovanja ljudi o životu poslije smrti i da se procijeni može li ideja o uskrsnuću biti logična pojava u njihovu načinu razmišljanja.

Za početak, u grčkom svijetu postoje reference za život poslije smrti, ali s jedinstvenim karakteristikama. Had, ponavljajući motiv još od Homerovih epova, boravište je

Skeptici rado postavljaju pitanje odakle potječe tvrdnja da je Isus uskrsnuo, odnosno je li to manipulacija stvarnosti koja je imala izvanredan odjek u ljudskoj povijesti ili je činjenica toliko iznenađujuća i neočekivana sada kao i onda njegovim zapanjenim učenicima? Teolozi kažu kako se na ta pitanja razumsko rješenje može naći ako se istraži koja su bila ondašnja vjerovanja ljudi o životu poslije smrti i da se procijeni može li ideja o uskrsnuću biti logična pojava u njihovu načinu razmišljanja.

tijela kao o nečem stvarnom. Naime, iako je ponekad govorio o životu poslije smrti, nikada mu nije došla na pamet ideja o uskrsnuću, odnosno o povratku tijela bilo kojeg pojedinca u život na ovome svijetu – objašnjava tim teologa sa sveučilišta Navarra, dodajući kao je u židovstvu to razmišljanje dijelom zajedničko i dijelom drugačije.

Sheol o kojem govori Stari zavjet i drugi stari židovski tekstovi ne razlikuje se mnogo od Homerova Hada. Tu su ljudi kao uspavani. Ali za razliku od grčkog shvaćanja, postoje otvorena vrata za nadu. Gospodin je jedini Bog, kako živih tako i mrtvih. Sa snagom u svijetu i u podzemlju. Moguća je pobjeda nad smrću. U židovskoj tradiciji tako postoje neka vjerovanja u uskrsnuće, barem za neke. Također, očekuje se dolazak Mesije, ali oba događaja ne pojavljuju se povezano. Za bilo kojeg Židova, Isusova suvremenika, barem u početku dva su teološka pitanja koja se kreću u vrlo različitim

maštu pobožnog i učenog Židova – kažu teolozi, dodajući da je pritom nezamislivo ukrasti tijelo i izmisliti laž da je uskrsnuo kao dokaz da je Mesija.

Na dan Duhova, kako je navedeno u Djelima apostolskim, Petar kaže: „Bog ga je uskrisio, oslobodivši ga od lanaca smrti“ i kao posljedica zaključuje: „Neka sav dom Izraelov sa sigurnošću spozna da je Bog učinio i Gospodinom i Mesijom tog Isusa koga ste vi razapeli“ – kažu teolozi, dodajući da objašnjenje za takve izjave je da su apostoli vidjeli nešto što nikako nisu mogli zamisliti i da su unatoč svojoj zbunjenosti i izrugivanju, za koje su s pravom očekivali da će uslijediti, smatrali svojom dužnošću to svjedočiti.

Najiscrpnije odgovore o uskrsnuću tijela daje Katekizam Katoličke crkve, koji kaže da „uskrsnuće tijela“ znači da poslije smrti neće živjeti samo duša, nego da će i naša „smrtna tijela“ oživjeti.

Vjerovanje u uskrsnuće mrtvih

Znanost i teologija zajednički potvrđuju Kristovo uskrsnuće

smrti, svijeta sjena koji je kao nejasno sjećanje u prebivalištu živih. Ali Homer nikad nije pomišljao da je u stvarnosti moguć povratak iz Hada. Platon je iz drugačije perspektive nagađao o reinkarnaciji, ali nije mislio na oživljavanje jednom mrtvog

područjima. Vjeruje se da će Mesija pobijediti protivnike Boga. Obnoviti u cijelom svom sjaju i čistoći kult Hrama. Uspostaviti vladavinu Boga nad svijetom, ali nikad se nije zamisljalo da će uskrsnuti nakon smrti. To nije nešto što bi prolazilo kroz

bilo je bitna sastojnica kršćanske vjere od početka. „Uvjerenje je kršćana: uskrsnuće mrtvih; vjerujući to, jesmo (to što jesmo)“: (...) kako neki među vama govore da nema uskrsnuća mrtvih? Ako nema uskrsnuća mrtvih, ni Krist nije uskr-

snuo! Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzalud je doista propovijedanje naše, uzalud i vjera vaša. (...) Ali sada: Krist uskrsnuo od mrtvih, prvina usnulih – citira Katekizam Prvu poslanicu sv. Pavla Korinćanima, objašnjavajući kako je Bog uskrsnuće mrtvih postupno objašnjavao svome narodu te da se nada u tjelesno uskrsnuće mrtvih nametnula kao unutarinja posljedica vjere u Boga stvoritelja čitava čovjeka, s dušom i tijelom.

Stvoritelj neba i zemlje jest i onaj koji vjerno drži svoj savez s Abrahamom i njegovim potomstvom. Pod tim dvostrukim vidikom počeo će se izražavati vjera u uskrsnuće. U svojim kušnjama mučenici Makabejci priznaju: Kralj svijeta će nas, "zato što umiremo za njegove zakone, uskrisiti na život vječni" (2 Mak 7,9). "Blago onom koji umire od ruke ljudi, u čvrstoj nadi koju ima od Boga: da će ga Bog uskrisiti" – objašnjava Katekizam, navodeći kako su se farizeji i mnogi Isusovi suvremenici nadali uskrsnuću, dok ga sam Isus ga čvrsto naučava.

Još više od toga, kaže Katekizam, jer Isus vjeru u uskrsnuće povezuje sa svojom osobom: "Ja sam uskrsnuće i život (...)"

- Sam će Isus Krist u posljednji dan uskrisiti one koji budu u njega vjerovali i koji budu blagovali njegovo tijelo i pili njegovu krv. Već odsada on za to daje znak i zalag vraćajući život nekim mrtvima, najavljujući time vlastito uskrsnuće, koje će ipak biti drugačijeg reda. O tom jedinstvenom događaju on govori kao o "znaku Jone", o znaku Hrama: naviješta svoje uskrsnuće treći dan nakon smrti – uči Crkva i objašnjava da biti Kristov svjedok, zapravo, znači biti "svjedok njegova uskrsnuća", jedan od onih koji su "s njime pošto uskrsnuo od mrtvih zajedno jeli i pili".

- Kršćanska nada u uskrsnuće posve je određena susretima s uskrsnulim Kristom. Uskrsnut ćemo kao i on, s njime i po njemu – naučava Katolička crkva, s time da je svjesna da je kršćanska vjera u uskrsnuće otpočetak nailazila na neshvaćanja i protivljenja, pa upravo kroz Katekizam na sažet i precizan način odgovara na pitanja što znači uskrsnuti, tko će i kako uskrsnuti.

- Po smrti, dijeljenjem duše i tijela, tijelo se čovjekovo raspada,

dok mu duša ide u susret Bogu, čekajući da se ponovno sjedini sa svojim proslavljenim tijelom. Bog će svojom svemoću povratiti konačno nepokvarljiv život našim tijelima sjedinjujući ih s našim dušama, snagom Isusova uskrsnuća – odgovara Crkva na pitanje što znači uskrsnuti, dok na pitanje tko će uskrsnuti kaže da će to biti svi ljudi koji su umrli, odnosno oni "koji su dobro činili – na uskrsnuće života, a koji su radili zlo – na uskrsnuće osude".

Pritom će uskrsnuti vlastitim tijelom poput Krista, no ono će biti preobraženo u slavno tijelo, „tijelo duhovno“.

Ali, reći će netko: Kako uskrsavaju mrtvi? I s kakvim li će tijelom doći? To "kako" nadilazi našu maštu i naše shvaćanje; možemo ga dokučiti samo vjerom. Ali već sudjelovanje u euharistiji daje nam predokus preobraženja našega tijela po Kristu: jednako kao što kruh, koji je od zemlje, pošto primi Božje posvećenje, nije više običan kruh, nego euharistija, sastavljena od dvoga: od zemaljskog i od nebeskog; tako i naša tijela, kada prime euharistiju, u sebi nose klicu uskrsnuća, nisu više pokvarljiva – naučava Crkva, dodajući da će se uskrsnuće dogoditi u „posljednji dan“, tj. „na svršetku svijeta“ i da je ono povezano duboko s drugim Kristovim dolaskom, kada će „sam Gospodin, na zapovijed, na glas arhandelov, na zov trublje Božje sići s neba i najprije će uskrsnuti mrtvi u Kristu“.

Crkva kaže da u u iščekivanju tog dana, tijelo i duša vjernika već sudjeluju u dostojanstvu "biti u Kristu", pa odatle proizlazi dužnost poštivanja svoga tijela, ali i tijela drugih, posebno onih koji trpe, jer „tijelo pripada Gospodinu i Gospodin tijelu“. No, da se uskrsne s Kristom, treba s njime i umrijeti i u trenutku smrti duša se dijeli od tijela, pa će se sa svojim tijelom sjediniti u dan uskrsnuća mrtvih.

Smrt je kralj zemaljskog života, naučava Crkva, objašnjavajući da je ljudski život odmjeren vremenom, tijekom kojega se mijenjamo, starimo i kao kod svih živih bića na zemlji, smrt se javlja kao normalan svršetak života. Međutim, kao vjerodostojni tumač nauka Svetog pisma i Predaje, crkveno Učiteljstvo uči da je smrt ušla u svijet zbog ljudskog grijeha.

Iako čovjek posjeduje smrtnu narav, Bog je odredio da ne umre. Smrt je dakle protivna naumu Boga Stvoritelja; ona je ušla u svijet kao posljedica grijeha. "Tjelesna smrt, od koje bi čovjek bio pošteđen da nije sagriješio", postala je tako čovjekov "posljednji neprijatelj", koji treba biti pobijeden. I Isus, Sin Božji, podnio je smrt, svojstvenu ljudskom stanju. Ali, usprkos strahu pred njom, prihvatio ju je činom potpunog i slobodnog podlaganja volji Očevoj. Isusov je posluš promijenio prokletstvo smrti u blagoslov – navodi Katekizam, objašnjavajući da zahvaljujući Kristu kršćanska smrt ima pozitivan smisao. Štoviše, bitna novost kršćanske smrti je u tome što je kršćanin po krštenju sakramentalno već "umro s Kristom", da bi živio novim životom, a ako pak umremo u milosti Kristovoj, fizička smrt dovršava to "umiranje s Kristom" te ispunja naše utjelovljenje u njega, u njegov otkupiteljski čin.

U smrti Bog čovjeka zove k sebi. Zbog toga kršćanin može prema smrti osjetiti želju kakvu je iskusio sveti Pavao: "Želja mi je otići i s Kristom biti" i on može svoju smrt preobraziti u čin poslušnosti i ljubavi prema Ocu, po primjeru Kristovu. Smrt je svršetak čovjekova zemaljskog hodočašća, svršetak vremena milosti i milosrđa koje mu Gospodin pruža da ostvari svoj ovozemni život prema Božjem nacrtu i da odredi svoju konačnu sudbinu. Kada završi "jedini tijek našeg zemaljskog života", više se nećemo vratiti da živimo druge zemaljske živote. Ljudi samo jednom umiru. Poslije smrti nema "ponovnog rađanja" ("reinkarnacije") – uči Crkva o uskrsnuću i potiče vjernike da se pripreme za čas smrti, moleći Majku Božju da iz zagovara „na času smrti naše“, živeći zapravo tako da se u svakom trenutku ponašaju tako kao da će danas umrijeti. Čiste savjesti i bez grijeha, kako bi po uskrsnom Kristu baštinili život vječni.

Jedan od opipljivih dokaza Kristova uskrsnuća je pokrov u koji je bilo zamotano njegovo tijelo nakon uskrsnuća, poznatije kao „Torinsko platno“, a koje je predmet višegodišnjeg znanstvenog proučavanja.

Talijanski znanstvenik Gino Zaninotti tako je na temelju analize toga platna i evanđeoskih tekstova rekonstruirao način na koji su

pokopali Isusa, kako je objavljeno u knjizi „Svjedoci otajstva – istraga o Kristovim relikvijama“, koja je izašla prije nekoliko godina u nakladi splitskog Verbuma.

Zaninotti je posebnu pažnju posvetio načinu na koji je Kristovo tijelo bilo omotano pogrebnim platnom te načinu na koji je ono izašlo iz te „kukuljice“ od tkanine. Po mišljenju fizičara trodimenzionalni odraz ljudskog lika na platnu nastao je kao „rezultat tajanstvene eksplozije energije unutar 'kukuljice'“ i upravo je ta energetska erupcija uzrokovala nešto nalik na „spaljivanje“ površine vlakana na način da je te tragove nemoguće ukloniti ili na bilo koji način oprati s platna. Na temelju analize mrlja krvi na platnu te poznavanju procesa zgrušavanja krvi hematolozi su došli do zaključka da je tijelo mrtvog muškarca u platno bilo zavijeno dva sata nakon smrti, ali u njemu nije bilo dulje od 36 sati, jer iza sebe nije ostavilo nikakve tragove posmrtnog raspada. Znanstvenici su, pregledavajući platno, utvrdili kako je u trenutku erupcije radijacije energije koja je stvorila lik na platnu tijelo prošlo kroz lanenu tkaninu pritom ne narušavajući njezinu strukturu. Kao posljedica toga, kada je tijelo izašlo iz nje, „kukuljica“ kao da se ispuhala i pala prema dolje.

Prizor da u grobu nema tijela navode Matej, Marko i Luka u svome evanđelju, dok Ivan upravo izvješćuje o spomenutom prizoru da je odjeća bila „složena“, tj. ostavljena tako kao da je tijelo iz nje iščeznulo. U prazan grob prvo je ušao Šimun Petar, koji je ugledao „povoje gdje leže i ubrus koji bijaše na glavi Isusovoj, ali nije bio uz povoje, nego napose svijen na jednome mjestu“. Upravo je taj prizor nezgužvanih pogrebnih plahti začudio Ivana, koji je došao s Petrom, koji „vidje i povjerovala“. Dakako, znanost još uvijek nije u stanju reći kakva je to sila stvorila tu nevjerojatnu erupciju energije.

Mikroskopskim pretragama platna znanstvenici su otkrili daje lik na platnu nastao kao posljedica oksidacije i dehidracije vlakana u površinskim nitima platna, koje su prosječna promjera od 10 do 20 mikrona i maksimalne dubine od 125 mikrometara. Pritom nisu uspjeli otkriti sam razlog zbog kojega su vlakna požutjela i na taj način formirala

lik. Najraširenija teorija je, kako donosi „Svjedoci otajstva“, ona po kojoj je otisak nastao kao posljedica kontakta tijela s tkaninom, pri čemu je „došlo do emitiranja plinova ili nekog oblika energije iz tijela“.

Dr. John Jackson, koji istražuje Torinsko platno od 1977. posebnu je pažnju obratio neobičnim karakteristikama lika, među kojima se izdvaja izvrsna rezolucija slike, nemogućnost raspoznavanja površinskog obojenja tkanine, molekularne transformacije tragova celuloze u platnu zahvaljujući kojima se održao otisak lika, jasnoća prednje strane obrisa u odnosu na relativnu udaljenost tijela od platna kojim je bilo omotano, nepostojanje otiska bokova tijela te položaj prednjeg dijela tijela na način koji odgovara osobi koja je u vertikalnu položaju.

Amerikanka Janice Bennet sažela je Jacksonovu teoriju da su „kao prvo, otisak tijela i mrlje krvi nastale iz izravne kontakta tkanine s ljudskim tijelom koje je bilo umotano u platno“.

Taj zaključak dolazi iz činjenice da je mrlje stvorila isključivo krv, dok otisnuti lik odgovara položaju ljudskog tijela polegnuta na leđa. Drugo, sila teže odigrala je važnu ulogu u nastajanju lika na platnu u smislu daje, što god to bilo što je proizvelo taj lik, to moglo učiniti samo držeći tijelo muškarca s platna u okomitu položaju. Na kraju treba dodati da je je platno, dok su na njemu nastajale mrlje krvi i otisak lika, bilo u dva različita položaja. Naime, pojedini otisnuti dijelovi tijela pomaknuti su u odnosu na mrlje krvi. Tako zaključujemo da su mrlje morale nastati na početku, kada je tijelo bilo tek omotano u platno. Međutim, dok je nastajao otisak lika, platno je najvjerojatnije palo tako da je otisak bočnih dijelova lica pomaknut za nekoliko centimetara u odnosu na ranije nastale mrlje krvi – tvrdi Bennet, što potvrđuje Jacsonovo mišljenje da je platno neko vrijeme omotalo ljudsko tijelo, a potom je naglo, iz neutvrđenih razloga, tijelo prestalo držati platno i ono je palo prema dolje. I u tome trenutku nastao je otisak na platnu.

Takva bi hipoteza, objašnjava se u „Svjedocima otajstva“, protumačila sve karakteristike platna, ali da pritom treba prihvatiti dvije pretpostavke: prvo, tijelo je u jednom

trenutku moralo postati „transparentno“, što znači da bi kroz njega mogli proći fizički predmeti oko njega. Tada bi platno, bez oslonca materijalnog tijela koje ga je omotalo, palo prema dolje. Drugo, u tome trenutku platno bi moralo na neki način proći kroz tijelo što bi bilo uzrokom nastanka otiska na njemu. Jackson drži da bi takav fenomen bilo moguće protumačiti velikom količinom radijacije, što bi objasnilo visoku rezoluciju slike i njezinu trodimenzionalnost.

Premda nastanak otiska na platnu i dalje ostaje zagonetka za znanost, znanstvenici koji su istraživali platno zaključili su da je jedno od mogućih objašnjenja, koje je ujedno i najuvjerljivije, da je otisak nastao emanacijom nekoga oblika energije. Neki od njih izračunali su da je otisak na tkanini mogla uzrokovati radijacija od 1016 elektrona na četvorni centimetar.

„Takva radijacija trebala bi biti emitirana vertikalno u odnosu na tijelo, ravnomjerno se rasporediti i potom ostati apsorbirana u zraku. Premda je napravljeno mnogo takvih testova, nikome nije uspjelo napraviti kopiju platna sa svim njegovim karakteristikama. Suvremena znanost jednostavno ne poznaje tehnološka sredstva kojima bi mogla izraditi reprodukciju ovoga izvanredna i jedinstvena predmeta“, zaključuju znanstvenici.

S „Torinskim platnom“ podudara se i tzv. sudarion tj. pokrov iz Manoppella. Na grčkom „sudarion“ označava pokrov ili veo koji se kod Židova i drugih naroda stavljao umrlima na lice, a koji se danas čuva u talijanskom gradu Manoppellu (Pescara) od 1638. u kapucinskoj crkvi te se vjeruje da nikako nije mogao nastati ljudskom rukom. Primjerice, na rupcu, izloženom iznad oltara, pri običnoj dnevnoj svjetlosti ne vidi se ništa, no kada se ga se obasja svjetlom, vidi se jasan ljudski lik. I to s obje strane platna! Hodočasnicima je zacijelo najzanimljiviji detalj jednoga manje i drugoga nešto više otvorena oka na licu, što znanstvenici tumače „budenjem“ upravo na ljudski način, jer čovjek ne otvara oba oka odjednom kad se budi, nego mu se u djeliću sekunde otvara prvo jedno, pa zatim drugo.

U Manoppellu su napravili i maketu s kopijom Torinskoga platna, na kojoj se jasno vidi kako se lice jednog i drugoga pokrova gotovo savršeno preklapaju i čine jedinstven lik, koji se pripisuje samome Isusu Kristu.

KRŠĆANSKA NADA U USKRSNUĆE POSVE JE ODREĐENA SUSRETIMA S USKRSNULIM KRISTOM. USKRSNUT ĆEMO KAO I ON, S NJIME I PO NJEMU – NAUČAVA KATOLIČKA CRKVA, S TIME DA JE SVJESNA DA JE KRŠĆANSKA VJERA U USKRSNUĆE OTPOČETKA NAILAZILA NA NESHVAĆANJA I PROTIVLJENJA, PA UPRAVO KROZ KATEKIZAM NA SAŽET I PRECIZAN NAČIN ODGOVARA NA PITANJA ŠTO ZNAČI USKRSNUTI, TKO ĆE I KAKO USKRSNUTI.

LUTALICE ILI PUTNICI

Foto: Arhiv ICM



PAULA TOMIĆ

Nakon uskrsnuća Isus tjelesno napušta apostole, uz obećanje kako će im poslati Duha Svetoga, snagu odozgor, branitelja, mudrost Božju. I apostoli, okupljeni oko Blažene Djevice Marije, mole i čekaju. Početci su to Isusove crkve, počeci naviještanja Kraljevstva nebeskog. I mi smo danas u tom vremenu, vremenu Crkve. Stojimo kao svjedoci Isusova uskrsnuća, kao navjestitelji Isusova evanđelja i kao oni koji iščekuju Isusov proslavljeni dolazak na kraju vremena. Ali to ne možemo sami. Kao i apostoli u prvim vremenima Crkve, trebamo Gospu. Ona ohrabruje, Ona smiruje, Ona zagovara, Ona pokazuje put. I nekad... I danas... Ovo

je vrijeme za biti duboko i intimno povezani s Marijom. Vrijeme za molitvu uz Nju, s Njom i po Njoj. (usp. „U ovom milosnom vremenu molite sa mnom da dobro pobijedi u vama i oko vas.“ Gospina poruka 25. 3. 2024.)

Marijo, Majko Crkve, budi s nama u ovom uskrsnom vremenu, pomoz nam isprazniti naša srca od nas samih, grijeha i svijeta, kako bi se i u nama, u svoj silini nastanila vatra Duha Svetoga!

Iza uskrsnuća Isus se ukazivao svojim apostolima i učenicima još 40 dana. Oni, iznenađeni i neupućeni u postojanje uskrsle, nadnaravne stvarnosti, prepoznawali su ga dok im je tumačio Pisma i u prilikama kruha i vina. Eto i nama glavnog smjera

naših života: ako ne želimo biti lutalice na ovome svijetu (usp. „Stavite u svoje molitve ovo čovječanstvo koje luta bez Boga i bez Njegove ljubavi.“ Gospina poruka 25. 3. 2024.), trebamo svagda tražiti Boga i njegovu ljubav. A on nam se najviše daje u svojoj Riječi i u svetim sakramentima, posebno u čestoj svetoj ispovijedi i svakodnevnoj euharistiji. U njima je tolika milost koja čisti, ozdravlja, prokazuje, poučava, osnažuje i ispunjava duh, dušu i tijelo. S euharistijskim Isusom u srcu nećemo biti lutalice, nego Božji putnici koji znaju zbog čega žive i kamo idu.

Uskrsli Gospodine, pronađi i nas umorne i razočarane, neupućene i izgubljene na cestama naših života i pokaži nam pravi put spasenja!

Nakon uskrsnuća, Isus pokazuje apostolima kakvo je to uskrslo tijelo, kakva je ta vječna opstojnost koja i nas čeka: bez granica vremena i prostora, materijalnih zapreka, jednostavno sveprisutna i stalna. Zato Gospa od nas traži ne da nešto imamo, nego da budemo: biti molitva, biti svjetlo i biti svjedoci (usp. „Budite molitva, budite svjetlo i svjedoci svima onima koje susrećete, dječice, da milosrdni Bog ima milosrđa prema vama.“ Gospina poruka 25. 3. 2024.) A svima nam je to danas najteže: „biti“. Ne misliti, ne željeti, ne sanjati, ne gledati, nego u svemu onome što jesmo stvarno biti Božji, biti milosrdni! Bog traži i sprema svoje ratnike milosrđa, kršćane koji imaju Njegovo milosrdno srce, koji znaju čitati Njegove misli i Njegovu volju, koji dijele Njegovu svijest! Na valovima Duha Svetoga biti jedno stado uz jednog pastira koje slijedi Njegov glas!

Duše Sveti, ispuni nas svojom svetošću, mudrošću, razumom, jakošću, snagom, pobožnošću, strahom Božjim, savjetom i znanjem, kako bi bili živi svjedoci i ratnici za Kraljevstvo Nebesko i kako bi znali prepoznavati i voditi druge pravim putem koji vodi u život vječni!

O knjizi

Ikonografski složene dramatične sudbine iseljenika i njihovih obitelji, borba između staroga i novoga u svijetu i u Crkvi, raspad jugoslavenske tvorevine i bolno nastajanje slobodne Hrvatske, svećenička zvanja u vrtlogu previranja i događaj na Brdu Križa noću kada se nazire buđenje dana, sve se to isprepliće u ovome romanu na granici stvarnosti i fikcije ovijene tajnom. Glavni lik govori: „Nikad nisam očekivala da ću živjeti negdje drugdje, ali životni udarci odbacili su me daleko i to drugdje postalo je moj najmiliji dom. To se nije dogodilo samo od sebe. Vijugavu putanju svojega postojanja i njezinu postupnu preobrazbu, od jučer do danas, doživljavam kao blagoslov i u tome pronalazim srce svijeta.“



O autorici

Rođena u Hrvatskoj, supruga i majka, Darija Škunca Klanac živi u Montrealu. Od 1984. prati međugorska ukazanja. Posvetila je nekoliko godina života istraživanju toga fenomena te pratila na tisuće hodočasnika u Međugorje. Objavila je ciklus referentnih knjiga o tim događajima i o svojem iskustvu s hodočasnima. Njezine knjige objavljene su na hrvatskom, francuskom, poljskom, mađarskom i engleskom jeziku. Na jednom od svojih putovanja doživjela je nešto što ju je potaklo da za 40. obljetnicu ukazanja Gospi pokloni svoj prvi roman.

Iz pera autorice

Svim putnicima, hodočasnima, izbjeglicama, svima koji traže. Od kuda god krenuo, kamo god stigao, gdje god se nastanio, naići ćeš na srce svijeta. To je ono bitno što ćeš prepoznati u sebi i ljudima.



INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE



Sva izdanja možete
kupiti na web stranici
www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.



Foto: www.shutterstock.com

Naš cilj je Nebo



KREŠIMIR
MILETIĆ

Uskrs je najvažniji kršćanski blagdan. Bog Otac je svoju Svemoć na najtajanstveniji način objavio u dobrotvornom poniženju i u uskrsnuću svoga Sina i time je pobijedio zlo (KKC 272), a posebice smrt. Ova tek naizgled „nemoć“ Boga Oca koji predaje svog Sina i izlaže ga iskustvu patnje, muke i smrti na križu rastvorila je na najljepši mogući način njegovu svemoć. Ništa nakon događaja Isusova uskrsnuća više nije isto. Jedna od ključnih poruka čovječanstvu je i ta da zaista ne postoji ništa, nikakva količina ili intenzitet naše patnje ili zla koje mogu zaustaviti predivan Božji plan spasenja. Uskrs na poseban način pokazuje i otkriva naš konačni i najvažniji cilj. A to je Nebo. I upravo radi otkrića ovog temeljnog cilja, više nije svejedno

kako živimo. Isus nam je pokazao put. On je Put, Istina i Život.

Ako je moj konačni cilj Nebo, tada sav moj život poprima jedan potpuno drugačiji smisao. Činjenica da me Bog ljubi toliko neshvatljivom ljubavlju, da čezne za vječnim zajedništvom sa mnom i da mu ništa, osim moje slobodne volje, ne predstavlja prepreku da me zahvati svojim planom spasenja, poziva me na duboko preispitivanje mojih životnih odluka. Svatko od nas je svjestan ograničenosti i slabosti koja dovodi do naših pogrešnih izbora i padova, udaljavanja od Božje ljubavi, no neusporedivo je važnija ova činjenica Božje spremnosti na oprost. Njegove neprekidne spremnosti da nas zahvaća svojim milostima i lijekima naše srce i dušu, osposobljavajući nas za to zajedništvo i ljubav. A ta ljubav, konkretna ljubav i milosrđe

biti će i ključni kriterij posljednjeg suda.

U našoj svakodnevici može nam se učiniti kako su od primarnog značenja razvijanje naših sposobnosti i vještina za obavljanje poslova, za stjecanje određenog statusa u društvu ili za postizanje nekih naših životnih planova. No, upravo pogled na konačni cilj našeg zemaljskog putovanja i kriterije po kojima će naš život biti vrednovan, ukazuju da je neusporedivo važnije razvijanje sposobnosti za ljubav. U ovom svjetlu svaka etapa našeg života poprima potpuno drugačiji smisao i važnost. Od našeg djetinjstva, do mladenaštva i zrele dobi postaje ključno u koliko smo mjeri formirani za ljubav. Kao roditelji često možemo pasti u zamku da razmazimo dijete, pokušavajući djetetu pružiti „sve“, umjesto njega rješavati probleme i zadaće s

kojima se suočava u svom rastu i razvoju. Razmazeno dijete tek prividno ima to „sve“, ali se u pozadini kriju razorni deficiti koji će kasnije otežavati, a možda i u potpunosti onemogućiti to dijete za trajne odnose u kojima se traži sebedarje, žrtva, služenje i velikodušnost.

Jedan od razloga zašto se raspadaju toliki brakovi i obitelji upravo je nesposobnost za ljubav. Sebičnost i egoizam vole se zaodjenuti u haljinu materijalizma, vrtnju oko samog sebe i frustrirajuće pokušaje postizanja radosti i sreće u ugađanju sebi i svojim strastima. Drugi u tom konceptu služe jedino kao sredstvo za postizanje svojih sebičnih ciljeva, pa ih se po potrebi može zamijeniti ili napustiti, ako toj svrsi više ne služe. Uskrs s druge strane otkriva potpuno drugačiji put. Tek onoliko koliko sam spreman ljubiti drugoga, položiti svoj život za druge, služiti i darivati se drugima, toliko ću biti bliže konačnom cilju koji je Nebo. Izgubiti svoj život poradi Krista, znači pronaći život. Tako će moje stvarno obraćenje započeti ne kao neki lijepi osjećaj ili raspoloženje, već kao konkretna odluka za ljubav.

Prve osobe koje najviše volimo nismo izabrali. To su naši roditelji, braća i sestre, obitelj. I njih nam, osim u slučajevima teško narušenih odnosa, nije problem ljubiti. No, ispit prave zrelosti za ljubav dolazi s osobama koje se nalaze izvan tog kruga. Zato što sve druge trebamo odlučiti ljubiti. Prilikom odabira bračnog druga mi donosimo odluku da ćemo ljubiti tu osobu sve dane života, u dobru i u zlu, dok nas smrt ne rastavi. Hoćemo li i u kojoj mjeri u tome uspjeti ovisi o našim kapacitetima za ljubav.

Radosna vijest za sve nas je to što Bog zna da smo ograničeni i da je učinio sve što je potrebno da nas osposobi za ljubav. Zato je brak, zajedništvo i savez između muškarca i žene podigao na razinu sakramenta. Kroz taj sakrament nam daje i pruža sve što je potrebno da nadiđemo svoje granice i budemo sposobni ljubiti. Bez intenzivnog sakramentalnog i duhovnog života osuđeni smo na „životarenje“ i prepuštenost našim manama i grijesima koji će prije ili kasnije uništiti taj odnos. Zato nije problem u našoj nesavršenosti, slabosti ili količini mana koje imamo već je problem ako odbijamo primiti pomoć, lijek i milost koju Bog nudi u sakramentima. Tako će prihvaćanje činjenice da je moj konačni cilj Nebo, značiti da trebam prihvatiti obilnu pomoć od Boga da uspijem dohvatiti taj cilj. To znači da trebam više od svega drugoga usmjeriti svoje snage na čine i djela koja pridonose tome da dopustim Gospodinu da me oblikuje, mijenja i osposobljava za ljubav.

Naš cilj je Nebo. I neka nas ne obeshrabruju naši padovi, iskustvo slabosti i malenosti. Što se više mi umanjujemo i postajemo neznatni, to više može Bog činiti u našem životu. Što se više budemo okretali prema potrebama drugih oko nas, a smanjivali našu vrtanju oko samih sebe, iskusit ćemo pravu životnu radost i blizinu Boga koji nas beskrajno ljubi. Želim Vam sretan Uskrs i mudrost u usklađivanju svojih životnih odluka kako bismo ostvarili naš najvažniji cilj – Nebo!

Sebičnost i egoizam vole se zaodjenuti u haljinu materijalizma, vrtnju oko samog sebe i frustrirajuće pokušaje postizanja radosti i sreće u ugađanju sebi i svojim strastima. Drugi u tom konceptu služe jedino kao sredstvo za postizanje svojih sebičnih ciljeva, pa ih se po potrebi može zamijeniti ili napustiti, ako toj svrsi više ne služe. Uskrs s druge strane otkriva potpuno drugačiji put.

Bez intenzivnog sakramentalnog i duhovnog života osuđeni smo na „životarenje“ i prepuštenost našim manama i grijesima koji će prije ili kasnije uništiti taj odnos. Zato nije problem u našoj nesavršenosti, slabosti ili količini mana koje imamo već je problem ako odbijamo primiti pomoć, lijek i milost koju Bog nudi u sakramentima.

Rad na srcu

Rad na sebi zapravo je rad na svojoj nutрини, a budući da je srce simbol čovjekove nutrine, drugi naziv za rad na sebi je rad na srcu. Osim što označava nutrinu, srcem se naziva središnje mjesto čovjekova bića, točka gdje se susreću sve čovjekove duševne i duhovne snage i sposobnosti. Ono je izvor spoznaje i mudrosti, razuma i osjećaja, htijenja i djelovanja, planiranja i odlučivanja. Srce je i mjesto susreta čovjeka s Bogom. U radu na srcu stoga je riječ s jedne strane o trudu oko čovjekove nutrine, njezine čistoće i sadržaja, a s druge o brizi oko čovjekova središta, njegova najvažnijeg odnosa, a to je odnos s Bogom.



INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE



Sva izdanja možete
kupiti na web stranici
www.medjugorje.store



Djeca iz Dječjeg vrtića Čitluk s tetama hodočastili u Međugorje

U ponedjeljak 25. ožujka 114 djece iz Dječjeg vrtića Čitluk zajedno sa svojim tetama odgajateljicama hodočastilo je u Međugorje gdje su se zajedno pomolili kod Gospina kipa ispred crkve sv. Jakova, kao i kod kipa Uskrsloga Isusa. „Osjetili smo potrebu kroz godinu zahvaliti Gospi, te nam to uvijek padne u vrijeme korizme. Također i dragom Isusu da se zahvalimo za Njegovu pretrpljenu muku, za slobodu koju nam je dao. Mislim da je to nešto što svi možemo emotivno dobro doživjeti. Svaki naš dan, prije početka bile kakve aktivnosti, djeca izmole jedan desetak zahvale Gospi i Nebeskom Ocu, te bi uvijek pitali kad ćemo nekada otići s autobusom, jer ove nove generacije se izmjenjuju i svaka nova generacija zna da je prethodna išla i oni se tome raduju. Nedavno smo dobili obavijest da ćemo imati autobus za danas, bila je velika radost i veselje. Jutros je bila molitva kod Gospe ispred crkve. Djeca se jako raduju svakom dolasku u Međugorje, kako s roditeljima, tako i s odgojiteljima”, kazala nam je Ankica Božić, ravnateljica Dječjeg vrtića Čitluk.



Statistike za ožujak 2024.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 150 000
Broj svećenika koncelebriranih: 1983 (63 dnevno)

Cvjetnica

Nedjelja Muke Gospodnje svečano proslavljena u Međugorju

U nedjelju 24. ožujka u Međugorju je svečano proslavljena Cvjetnica – Nedjelja Muke Gospodnje, kojom se ušlo u Veliki tjedan. U župi Međugorje svete mise u crkvi sv. Jakova slavile su se u 7, 8, 11 i 18 sati. Obred blagoslova grančica bio je na temeljima stare crkve u 10.45 sati, odakle su se svećenici, župljani i brojni hodočasnici u procesiji uputili prema crkvi sv. Jakova gdje je u 11 sati proslavljena svečana sveta misa. Svetu misu predslavio je međugorski župni vikar fra Jure Barišić uz koncelebraciju međugorskog župnika fra Zvonimira Pavičića i drugih svećenika. Muku Gospodina našega Isusa Krista pjevali su fra Jure Barišić i fra Zvonimir Pavičić uz članove međugorskog župnog zbora „Kraljica Mira” koji djeluju pod vodstvom s. Irene Azinović.

Foto: ArhivICMM



Služenje, rast i darivanje sebe drugima

Svečanim euharistijskim slavljem koje je na Veliki četvrtak 28. ožujka u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju predslavio apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Aldo Cavalli, brojni vjernici i hodočasnici uvedeni su u Vazmeno trodnevlje Isusove muke, smrti i slavnoga uskrsnuća.

U svojoj propovijedi nadbiskup Cavalli pozvao nas je da „pođemo ovu večer Velikog četvrtka u školu Isusa, jedinog Učitelja”, a potom i pojasnio čemu nas Isus uči. „Prva točka može se sažeti u samo jednu riječ: služiti, služiti, služiti. Pranje nogu: Isus je Učitelj koji služi svojim učenicima. Isus je Učitelj u službi svih nas. ‘Ako dakle ja, Gospodin i Učitelj, vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge.’

Marija iz Nazareta za nas je primjer kako se postaje vjerodostojnim učenicima Gospodinom: ‘Evo me, službenica sam Gospodnja, neka mi bude po Njegovoj riječi!’ I cijeli je svoj život služila Sinu Božjemu kao domaćica”, kazao je nadbiskup Cavalli podsjetivši još jednom na potrebu za služenjem i naglašavajući kako je „Marija istinska službenica Gospodnja”.

Nadbiskup Cavalli kazao je kako se druga točka Isusovog učenja može sažeti u riječ – rasti, te podsjetio na prisposobu o talentima. „Ako želiš vjerodostojno služiti, poput Isusa, poput Marije, moraš razvijati primljene darove, primljene kvalitete... Uvijek moraš bolje živjeti primljeno poslanje. Tko želi vjerodostojno služiti, postupno mora postajati najbolji od svih, ne iz oholosti, već da služi bolje. Ovo je pravo darivanje sebe samoga drugima, kao što je to Isus učinio: ‘Ovo je moje tijelo, koje se predaje za vas, ovo je kalem moje krvi, moga života, koji se predaje za vas’, kazao je mons. Cavalli podsjećajući na nas ne veličinu Euharistije, koja je „dar Isusova života za nas, da služi svakome od nas”.

„Živimo u punini ovaj Veliki četvrtak, u kojemu ponovno živimo dar, u kojemu se Isus, Sin Božji, darovao za nas, da bismo i mi postali vjerodostojni Božji službenici, razvijajući tijekom života primljeno poslanje, u korist drugih”, kazao je nadbiskup Aldo Cavalli i svoju homiliju zaključio riječima da svatko od nas treba biti sluga Božji, jer je Isus iz Nazareta Sluga Božji, a Marija iz Nazareta Službenica Božja.



KRIŽ je znak našega spasenja



Foto: Arhiv ICMM



NA VELIKI PETAK – spomendan Kristove muke i smrti, na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju s početkom u 17 sati održan je obred Muke Gospodnje. Obred Muke Gospodnje predvodio je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić, fra Vjeko Milićević te brojni drugi svećenici. Muku Gospodina našega Isusa Krista pjevali su fra Zvonimir Pavičić i fra Vjeko Milićević uz članove međugorskog župnog zbora „Kraljica Mira” koji djeluju pod vodstvom s. Irene Azinović.

smo otkupljeni predragocjenom cijenom koju je za nas platio Sin Božji. Posebno ovdje u Međugorju u zahvalnosti srca gdje nam odzvanjaju Isusove riječi s križa „Evo ti Majke”. A Majka Marija koja je nijemo u srcu prebivala i ovaj najmučniji čas Isusova života i danas s nama darovana kao ona koja moli za nas, koja nas preporučuje Sinu svome, želi nas privući otajstvu križa, križa Kristova kako bi preodgijala naša srca, naše riječi i djela, naš život u svjetlu radosne vijesti koju je na ovu zemlju donio Isus. Donesimo stoga s našom Majkom pred svoga raspetog Spasi-



„Braćo i sestre, danas je Crkva u velikoj šutnji. Započeli smo ovo bogoslužje u velikoj tišini, bez zvonjave zvona, bez sviranja i pjevanja. Crkva Kristova to smo svi sabrani ovdje večeras na spomen Kristove muke. Osjećamo se kao zatečeni, svjesni da ne možemo dokučiti strahotu ni izvanrednu uzvišenost ovoga trenutka i Božje veličine, Božje blizine s nama. Okupljeni na ovom svetom obredu spominjemo se najtežega dana i najtežih trenutaka koje je Isus doživio boraveći na zemlji. A prošao je zemljom čineći samo dobro. Križ je središte današnjega dana, križ kojemu se danas klanjamo za nas nije tek sredstvo mučenja na kojemu osuđeni umiru u groznim mukama. Križ je znak našega spasenja. Možda smo se već toliko navikli vidjeti Isusa razapeta na križu da nam taj znak i više nema pravo značenje”, kazao je fra Ivan Hrkač u svojoj propovijedi, te dodao: „Zastanimo stoga barem danas na trenutak, posvijestimo sebi da



telja sve ono što jesmo, naše radosti i žalosti, nade i tjeskobe, zdravlje i bolesti, sve što nas čini takvima kakvi jesmo jer On je naše boli ponio na drvo križa. Dao Gospodin da današnja naša šutnja, tišina i sabranost prerastu u klicanje uskrsne zore, ne samo u bogoslužju Crkve, nego i u našim životima. Amen.”



Na kraju obreda Muke Gospodnje vjernici su sudjelovali u obredu ljubljenju križa, a kako je to običaj i u cijeloj Katoličkoj Crkvi, tako su se i u Međugorju skupljali milodari za Svetu zemlju. Također, na Veliki petak održana je i molitva križnoga puta na Križevcu u 11 sati, a molitvu je pred tisućama župljana i hodočasnika predmolio međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić.



Vazmeno bdijenje u Međugorju

Na Veliku subotu 30. ožujka u Međugorju je svečano proslavljeno Vazmeno bdijenje pred najveći kršćanski blagdan Uskrs. Obrede Vazmenog bdijenja u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju predvodio je međugorski župni vikar fra Marin Mikulić koji je, u koncelecijaciji s međugorskim župnikom fra Zvonimirom Pavičićem,

župnim vikarom fra Ivanom Hrkaćem te brojnim svećenicima, i predslavio sveto misno slavlje. Molitva svete krunice u 20 sati predmolio je fra Josip Marija Katalinić. Potom je ispred crkve sv. Jakova, paljenjem uskrsne svijeće koja je u procesiji donešena do glavnog oltara, započeo obred Vazmenog bdijenja.

Župnik fra Zvonimir Pavičić otpjevao je hvalospjev uskrsnoj svijeci. U prigodnoj propovijedi fra Marin Mikulić je kazao kako nam ova sveta noć želi kazati; uskrsni dan je u dušama i životima ljudi donio neke nove i sretnije vijesti, rješenja, smiraje, olakšanje, radost, sreću...

„I zato nas uvijek kušnje, patnje i križevi udaljavaju, zatvaraju, nagone na bijeg, ne želimo nikoga kraj sebe, želimo da nas svi puste na miru. Ali Uskrs nam želi nešto drugo kazati, želi da se sjedinimo s Kristom, da postanemo njegov ud. Jer Isus je umro i uskrsnuo upravo radi nas, kako bi nas sve na kraju privukao k sebi da se zajedno s njime radujemo. Bit je zajedništvo, euharistija je zajedništvo. I zato nam je važno da sve svoje životne križeve naslonimo na Isusov križ i onda ćemo osjetiti lakoću, kako je lako s Isusom nositi križ, osjetit ćemo u srcu radost Isusova uskrsnuća i onda više nećemo biti zatvoreni i osamljeni, nego ćemo osjetiti potrebu za susretom, zajedništvom, osjetit ćemo da nas netko voli, osjetit ćemo radost koja nije od ovoga svijeta, nego radost koja izvire iz zajedništva s uskrsnim Kristom. Jer Krist svojim uskrsnućem želi sve u jedno sabrati u svome kraljevstvu, da svi budemo jedan ud Krista”, kazao je fra Marin Mikulić te dodao kako je ova noć istina o čovjeku, čovjeku koji je dobio potvrdu o tome da je zaista dijete Božje, jer je njegov Sin, ne samo umro za čovjeka nego je i uskrsnuo, svjedočeći da će tako i sam čovjek na kraju svoje smrti jednom uskrsnuti.

„Ovo je noć kada se povezuje nebesko sa zemaljskim, a božansko s ljudskim. Noć u kojoj nas Krist izvlači iz ropstva ovoga zemaljskoga, a uvodi nas u nebesko kraljevstvo. Vazmeno bdijenje škola je duhovnosti svakom kršćaninu da sam uvidi o sebi tko je. Da sam može sa sebe skinuti svoje okove, što sebičnosti, što oholosti, što materijalizma i svjetovne zamamljivosti. Kroz ove okove čovjek iz prividne sreće upada u vlastite zamke razočaranosti i nemira, množi svoje patnje i nemire susrećući se sa svojim križevima pred kojima će uzmicati. Tada će se pojaviti neizbježni strah za samog sebe i svoje „sutra“. Smrt postaje strašna prepreka mirnog života i opuštenosti. U ovoj vazmenoj noći slavimo pobjedu nad smrću, najvećom čovjekovom neprijateljicom. Smrt više ne smije biti strašilo za čovjeka, nego normalna stvarnost u događaju života, vrata koje tek uvode u život. Samo kakvi možemo ući u taj život? Ovisi o ovome životu koji sada



živiš, po čijim uputama živiš, koje istine živiš, kojim putem ideš, tko ti je mentor. Tko ti je branitelj, tko ti je hranitelj? Kršćanin si, Kristov si, zato u noći pashalnog misterija moraš poduprijeti svoju istinu. Tvoj je život utkan u Kristov život po sakramentu krštenja, ti si pečaćen njegovim božanskim genima. Njegov životni put je i tvoj životni put. Njegov je put išao preko križa i žrtve, ni tu životnu stvarnost ne možeš izbjeći ako želiš s njime uskrsnuti. Jučer smo s njim bili razapeti na križu. S njim ćemo biti i pokopani, s njim ćemo i uskrsnuti i ući u Očevu slavu”, kazao je fra Marin Mikulić, te svoju propovijed završio riječima:

„Draga braćo i sestre, postanimo svjesni snage Uskrslog Isusa koja je u nama. Nemojmo dopustiti da izgubimo tu snagu. To je snaga živoga i uskrsloga Boga koja čini i od nas apostole i navještitelje radosne vijesti! A to je da je naš Bog, Bog živih. Bog doista sve može preokrenuti na dobro! I to svjedočimo u ovoj svetoj noći. Bog je doista pobjednik nad grijehom i nad smrću! Smrt je izgubila svoju vrijednost, postala je nešto privremeno. Bog može sve ono što nije, učiniti da bude ono što jest! U svakom našem susretu, u svakoj našoj riječi može biti ova snaga! U ovim tamnim vremenima u kojima živimo pred nas se ovaj navještaj stavlja kao poziv i kao izazov! Hoćemo li povjerovati? Hoćemo li, kao jednom dvanaestorica, i mi krenuti u ovaj ohladnjeli svijet s navještajem da Ljubav nije mrtva, nego da u nama živi?! Amen, hvaljen Isus i Marija.”

Na samom kraju svete mise fra Marin Mikulić blagoslovio je hranu koju su vjernici donijeli na svetu misu, a zatim se okupljenima obratio međugorski župnik koji je u ime apostolskog vizitatora mons. Alde Cavallija, te u ime svih fratara i časnih sestara koji djeluju u župi Međugorje svim vjernicima zaželio sretan i blagoslovljen Uskrs.

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.



Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.



Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.



Uskrs u Međugorju

U Međugorju je u nedjelju 31. ožujka svečano proslavljen Uskrs, najveći i najvažniji kršćanski blagdan. Toga dana svete mise u župnoj crkvi slavile su se u 7, 8, 11 i 18 sati, a u područnim crkvama u Miletini, Vionici i Šurmancima u 10 sati. Svečanu svetu misu u 11 sati na vanjskom oltaru pred tisućama vjernika – župljana i hodočasnika predslavio je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić uz koncelebraciju još petorice

svećenika. Prekrasno proljetno vrijeme omogućilo je da se na vanjskom oltaru, te u samoj crkvi kao i oko nje okupi mnoštvo vjernika kako bi u zajedništvu proslavili ovaj veliki dan, dan Kristove pobjede nad smrću. Na sam blagdan Uskrsa, nakon pučke svete mise održana je i velika uskrsna tombola. Akciju su organizirali framaši i trečari koji su tijekom korizme prikupljali darove i priloge međugorskih župljana, a

sav prihod će ići u humanitarne svrhe. Sljedećega dana, u ponedjeljak 1. travnja, Crkva je proslavila i Uskrsni ponedjeljak, a toga dana svete mise slavile su se samo u župnoj crkvi u 8, 11 i 18 sati. Posebno lijepi prizori bili su na svetoj misi u 11 sati koju je predslavio fra Marin Mikulić, a pod kojom je bilo kršteno čak četvero djece iz naše župe.



MEĐUGORSKI MODEL EVANGELIZACIJE: KADA STARO POSTANE NOVO



FRA ANTONIO
MUSA

KADA JE SVETI PAPA IVAN PAVAO II. PROGOVORIO O TEMI NOVE EVANGELIZACIJE i kada je

Crkvu počeo pozivati na novi izlazak među one koji Krista nisu poznavali, ali i one koji su na njega pod teretom života zaboravili, Crkva se nalazila ne svojevrsnoj prekretnici. Svijet opterećen nasljeđem stoljeća nemira, mržnje i agresivnog praktičnog ateizma, srljao je u novo tisućljeće i već se izdaleka osjećalo da će taj novi svijet raskinuti sa svime što je još u njemu ostaloga kršćanskoga ili religioznoga uopće. Zato je poziv svetog oca na novu evangelizaciju bio ne samo potreban, nego uistinu proročki. Proročkim ga je osobito učinila koncilski svijest da ova nova evangelizacija nije evangelizacija nečim novim, nego *posadašnjenje* onoga staroga, istinitoga i vječnoga.

Međutim, već nekoliko desetljeća u novoj evangelizaciji stvari nisu ni blizu one razine optimizma kojoj se Crkva nadala. Otpad od Crkve na mnogim je stranama svijeta veći nego ikad. Praktični ateizam još uvijek hara srcima i umom

Zapadnoga svijeta, dok Crkva u za nju još uvijek novom svijetu Azije i Afrike – unatoč brojnim pozitivnim trendovima – ne poznaje kršćansku zrelost. Tolike mjesne Crkve, pa i neke cijele biskupske konferencije, s druge strane pokazuju gotovo šizmatički karakter. Sve rjeđa su mjesta u kojima je vjera Crkve očuvana i ljubljena, a rijetka su i mjesta u kojima se nova evangelizacija nije pretvorila u izmišljanje novotarija kako bi se udovoljilo duhu vremena i duhu krivo interpretiranih postavki evanđelja. Ipak, postoje mjesta, kršćanske zajednice i programi nove evangelizacije koji su ostali i postali duboko kršćanski, stvorivši svoj vlastiti autentični kršćanski sadržaj i izričaj kojim taj sadržaj dijele s drugima.

Prije nekoliko tjedana boravio sam na hodočašću Gospi Guadalupskoj u Meksiku. Ova prekrasna zemlja dokaz je da Bog upravlja tijekom

ljudske povijesti. Onoga trenutka kada je usred protestantske reformacije Kristovu Crkvu napustilo mnoštvo vjernika, Bog je u tom novom svijetu sebi uzdigao novi narod. I kako to obično biva, Bog je to učinio preko Blažene Djevice Marije koja je siromašnom i bijednom domorodačkom meksičkom puku došla biti Majkom i dovela ih u krilo Crkve. Jedno od mjesta koje smo posjetili na hodočašću u Meksiku je i franjevačka crkva sv. Jakova na povijesnim rubovima Meksika, tik uz ostatke ruševina grada u kojem su živjeli Asteci. Povijest bilježi da su franjevci, prvi misionari u Meksiku, u toj crkvi znali u jednom danu krstiti i do pet tisuća ljudi. Svijest da

je Božja Majka među njima, radost vijesti o jednakosti svih ljudi pred Bogom i propovijedanje Crkve o jednoj jedincatoj žrtvi koju je Sin Božji učinio za čovječanstvo i koja poništava sve druge žrtve, obratila je domorodačka srca kršćanskoj vjeri u kojoj su pronašli svoje utočište i puninu istine. Tako je Gospa Guadalupaska postala najsigurniji štit Crkve u tada novome svijetu i do danas se časti kao Majka Amerika, Sjeverne, Srednje i Južne Amerike.

Boraveći u Gospinom svetištu u Meksiko City-u i posjećujući druga njezina svetišta, crkve i kapele sagrađene njoj u čast, osjećao sam se kao doma. Vratilo me sve ovo u moje djetinjstvo i podsjetilo me uvelike na Međugorje. Ondje gdje se Gospa časti, redovito se i prava vjera ispovijeda. Onda gdje je Gospa istaknuta, u središtu će uvijek biti njezin Sin. Ondje gdje se Gospi moli, ne eksperimentira se novotarijama ispražnjenim od značenja, nego se na nov način propovijeda ono staro, istinito i vječno.

Nije li tako u Međugorju? Što je to novo što je Međugorje donijelo svijetu, a da Crkva to nije znala?

Gotovo ništa. Sveta misa, ispovijed i klanjanje, molitva krunice i čitanje Svetog Pisma, post i pokora – sve je to oduvijek bilo dio kršćanske prakse. Ipak, bilo je potrebno da se dogodi Međugorje kako bi ovo *staro* progovorilo *novošću* života. Zato je Međugorje savršeno mjesto za novu evangelizaciju. Upravo zato jer u Međugorju staro postaje novim, a novo je tek obnovljeno staro. I Međugorje uspijeva sve ove godine i sva ova desetljeća jer u njemu nema podvojenosti, nema podjele, nema potrebe i želje da se ono što je temeljno promijeni, nego samo da se to na nov način posvjedoči.

Čini mi se da brojne župe, evangelizacijske skupine, toliki pojedinci i zajednice diljem svijeta ne uspijevaju u svojim naporima oko nove evangelizacije baš zato jer nisu svjesni ove duboke dinamike koja je u međugorskoj duhovnosti tako snažno prisutna. Iako brojni među njima imaju dobre namjere i iskreno pristupaju djelovanju u Crkvi, u sebi se nisu jasno odredili što je ono čime evangeliziraju i tko je onaj kome služe. Usto im nedostaje misionarskog žara kakav su posjedovali prvi franjevački misionari u Meksiku, žara kojim Međugorje progovara i u hladnim danima dok tisuće u redovima čekaju za Božićnu ispovijed i u vrućim danima u kojima deseci tisuća sudjeluju na Festivalu mladih.

U ovim uskrsnim tjednima u vjernicima redovito poraste svijest o vazmenoj utemeljenosti naše vjere. Na to nas potiču propovijedi, usmjerauju prekrasne uskrnsne pjesme koje pjevamo u crkvama i u svojim domovima, a na to nas konačno upućuje i priroda koja svojim buđenjem kao da potvrđuje i Isusovo uskrsnuće od mrtvih. Međutim, tako brzo naša vjera u Uskrsnuće Kristovo postane mlaka, omlitavi i pretvori se u rutinu; ali ne onu dobru rutinu koja nas čuva, nego u onu rutinu bez smisla, bez sadržaja i života. Takva ponekad postane i nova evangelizacija u Crkvi: strukturalna, ali beživotna; redovita, ali besmislena; uvijek prisutna, ali nikad nadahnjujuća. A Uskrs i vjera u Uskrsloga nas poziva na nešto drugo. Uskrs obiluje smislom i daruje život. I upravo ta svijest o trajnosti Uskrsa je tako lijepo i snažno prisutna u Međugorju. Međugorje je i u tom smislu posebno jer ono ne poznaje umor, mlakost ili beživotnu rutinu. Stalni dolasci i odlasci hodočasnika, ali ponajprije trajna prisutnost neba, učinila je međugorsku evangelizaciju autentično uskrsnom. U Međugorju se uskrсна vjera živi svakoga dana. Tu se Isusovi učenici trajno okupljaju na molitvu zajedno s njegovom Majkom Mari-

Crkvi je potrebno ono što Međugorje tako jasno čini već desetljećima. Prepuno misionarskog žara i obilujući u uskrсноj vjeri, ovo hodočasničko mjesto diljem svijeta pronosi poruku koja glasi: obrati se i ujeruj Uskrsnome. I ta poruka, uvijek jednako stara, u srcima onih koji je slušaju progovara novošću susreta.

jom, iščekujući među sobom susresti i Krista Uskrsloga koji na ovome mjestu otvara sva vrata i ruši sve granice.

Uskrsna vjera je tako ovdje uvijek stara, a uvijek nova. Ona je i određujuća. Papa Benedikt XVI je znao kazati da je jedan od problema Crkve nedostatak misionarskog žara među vjernicima, ali i među klerom. Međutim, nedostatak misionarskog žara samo je znak krize onoga što je temeljno, a to je vjera u Uskrsnuće. Crkva koja ne vjeruje u Uskrsnuće Gospodinovo, vjernici i kler koji nisu duboko iskustveno obilježeni susretom s Uskrsnim Gospodinom, nemaju niti mogu u sebi imati žara propovijedati, svjedočiti ili živjeti kršćansku vjeru jer ona je u sebi duboko paradoksalna i jer iskreno i predano živjeti kršćanski značilo je uvijek, a osobito danas, plivati protiv struje. U njima je *staro* tako ostarjelo i pretvorilo se u stvarnost koja prolazi i koja u sebi nema snagu pozvati na slijeđenje, a još manje na obraćenje. Upravo zato Crkvi treba *nova* evangelizacija. Crkvi je potrebno ono što Međugorje tako jasno čini već desetljećima. Prepuno misionarskog žara i obilujući u uskrсноj vjeri, ovo hodočasničko mjesto diljem svijeta pronosi poruku koja glasi: **obradi se i vjeruj Uskrsnome**. I ta poruka, uvijek jednako stara, u srcima onih koji je slušaju progovara novošću susreta.

Istu večer kada sam se vraćao s hodočašća Gospi Guadalupskoj u jednoj lokalnoj poljskoj crkvi u Chicagu organizirana je međugorska večer i blagoslovljen je novopostavljeni kip Kraljice Mira. Mnoštvo vjernika u vanjskoj je procesiji dopratilo Gospin kip ispunivši i prostranu crkvu. Svjedočilo se o njezinoj prisutnosti u srcima onih koji su je susreli u Međugorju, pjevali se na raznim jezicima, ispovijedalo se i molilo. Srca su gorjela za Gospodina. Taj međugorski model nove evangelizacije pokazao se još jednom uspješnim i to ne samo u Međugorju, nego i diljem svijeta gdje je s vjerom donesen vjernicima. U svijetu koji se trajno nalazi na prekretnicama vlastite povijesti, ovaj nam je model potrebniji nego ikad. Proročki poziv sv. Ivana Pavla II. na potrebu nove evangelizacije duboko se obistinilo u duhovnosti Međugorja. Svi mi koji Međugorje volimo i koji poruku Međugorja želimo zaživjeti zato bismo trebati biti hrabri u svjedočenju Gospine blizine kako bi po nama ono *staro*, istinito i vječno progovorilo novim zanosom.





Foto: Arhiv CMM

MOLITI SRCEM

„Želim zahvaliti svima za sve što su učinili za mene. Napose mladima! Molim vas, draga djeco, da svjesno pristupite molitvi. U molitvi ćete spoznati veličinu Božju.“ (28. 11. 1985.) I u ovoj poruci uočavamo da nas Majka Marija poučava kako moliti. Posebna lekcija u Njezinoj školi molitva je srcem.

ŠTO JE SRCE?

Što je srce? I zašto je srce toliko važno da pozivu „molite“ Gospa dodaje „srcem“? Zašto nije dovoljno samo moliti?

Za razumijevanje molitve srcem može nam pomoći tijelo. Tijelo je vanjština. No ako nismo svjesni tijela (vanjštine), kako ćemo biti svjesni nutrine? Ako nismo svjesni tijela, ne ćemo biti nazočni, a ako nismo nazočni, kako ćemo sabrano moliti i kako ćemo biti svjesni Božje riječi i ljubavi u euharistiji? Zato kad uđemo u crkvu ili počnemo bilo gdje moliti, vježbajmo pozornost, a u tome nam upravo tijelo može pomoći.

Razne su mogućnosti vježbanja pozornosti, a evo jedne: Opažajmo zvukove. Pretvorimo se u uho i oslušujemo sve zvukove. Nemojmo se zadržavati kod pojedinog zvuka, nego jednostavno registrirajmo svaki pojedini zvuk i nastavimo dalje. To će nam pomoći da izidemo iz



FRA MARINKO
ŠAKOTA

glave, iz misli i budemo nazočni – poput savršenog uha.

Uz to, opažajmo dodir odjeće na svojem tijelu. Samo opažajmo, ne zadržavamo se na nekom dijelu tijela, nego nastavimo dalje. Počnimo opažati dodir odjeće na ramenima, na leđima pa sve do nožnih prstiju. Važno je da istupimo iz misli, koje nas odvođe negdje drugdje, i budemo ovdje i sada. Gospa kaže: „Neka vam molitva bude kao zrak koji udišete.“ (25. 7. 2007.)

Opažajmo kako zrak izlazi i ulazi kroz nosnice. Nemojmo se naprezati, već samo opažajmo zrak na ulazu u nosnice. Tako postajemo svjesni stvaranja: „Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života.“ (Post 2, 7) Nakon toga možemo u disanje unijeti riječ: Isus (I – dok udišemo, a sus – dok izdišemo). Bez naprezanja, prirodno, opuštено, ali s puno čežnje za Isusom, s puno ljubavi prema Njemu i s puno predanja. Dišem s imenom Isus.

Ovu vježbu možemo ponoviti kad god osjetimo da smo odlutali u mislima. Može nam biti korisna kad se vozimo u vlak, tramvaju ili sjedimo negdje u prirodi. Noge su slika molitve. Meditiramo li nad nogama, postajemo svjesni da noge nose cijelo naše biće. Sav teret je na njima. Služe nam za hodanje. Obuvamo obuću da ih zaštitimo i lakše hodamo. One nas povezuju sa zemljom,

s tlom. Zahvaljujući njima možemo šetati, planinariti ili trčati.

Dobro je ako molitvu shvatimo kao hod, put, proces, razvoj. Tako će nam molitva postati radosni hod s Gospodinom u životu na Zemlji prema vječnosti. Glava je slika razuma, misli i prosudbi. Kao takva, predstavlja sliku molitve u kojoj smo sputani mislima i predodžbama o Bogu i ljudima. Primjer čovjeka koji je molio, ali je ostao u glavi farizej je u Hramu. On moli, posti i daje milostinju, ali ostajući u svojoj glavi, mislima i uvjerenjima. Zato ga Isus uzima kao primjer kako ne treba moliti. To nam je signal da i u molitvi možemo zastraniti. Farizeji i pismoznanci su molili, ali ipak su sve učinili da Isusa razapnu. Fundamentalisti mole, ali spremni su se opasati bombama i ubijati nevine.

Glava (razum) dobro je mjesto za započinjanje molitve, ali nije dovoljna. Trebamo učiti silaziti iz glave kako bismo bili otvoreni novomu. Srce je središnji čovjekov organ o kojem ovisi sve drugo. Ono je slika nutrine, mjesta gdje se sjedinjuju razum i osjećaji, volja i odluke. Cilj u molitvi silazak je u srce.

Isus kaže Zakeju: „Zakeju, žurno siđi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući!“ (Lk 19, 5) Isus to govori svima nama kada počinjemo molitvu: Žurno siđi iz glave u srce, jer želim boraviti u tvojoj kući, u tvom srcu! Ruke su također slika molitve. Meditiramo li nad rukama, otkrit ćemo pregršt toga: rukama se hranimo, radimo i podižemo terete. Ruke su poput mosta u susretima s ljudima. Kad nekom pružamo ruku, dajemo mu sebe. Kad nekoga grlimo rukama, primamo ga i on/ona postaje dio nas.

Ruke nam mogu pomoći da se i srce otvara. Zato je dobro imati otvorene ruke za vrijeme molitve. Otvorene ruke govore: Hvala ti, Gospodine, za toliko darova... Predajem ti se... Vjerujem u Tebe... Dođi, Duše Sveti... Čeznem za Tobom, Gospodine... Uho je organ slušanja. Netko reče: „Imamo dva uha. Jedno je za sebe i za mišljenje drugih ljudi, a drugo je za Isusa.“ Slušanje je jako važno u molitvi. Omogućuje nam primanje Božje riječi, ali i još nešto: pozornost. Oči su organ gledanja. Čudesan organ! Važno je vježbati biti oko za vrijeme molitve. Tako rastemo u pozornosti i živimo u

sadašnjem trenutku. Usne su organ koji nam omogućuje izgovaranje riječi. U molitvi srcem treba biti usklađeno oboje: usne (riječi) i srce. Primjerice, dok u molitvi krunice usne ponavljaju Zdravomarije, u isto vrijeme srce je budno, pažljivo, otvoreno, predaje se s povjerenjem u Gospodina. Kao da cijelo vrijeme ponavljanja Zdravomarija naše srce govori: Evo me, Gospodine, neka mi bude.

VAŽNOST SRCA

Važnost srca u traženju odgovora na pitanje zašto je srce važno, može nam pomoći sljedeća priča: Neki se mladi čovjek neprestano osjećao pritišćen životnim nevoljama te se potužio duhovniku: „Ne mogu više! Život mi je postao nepodnošljiv. Razne situacije i ljudi ukradu mi mir i radost. Ne

znam što činiti!“ Duhovnik uze šaku pepela, baci ga u čašu punu bistre vode koja je stajala na stolu te reče: „Ovo su tvoje patnje.“ Voda se u čaši odmah zamuti. Učitelj proljeće vodu. Uze tada istu količinu pepela, pokaza je čovjeku i prospe pepeo u more. Pepeo se izgubi u moru, a more ostade kakvo je i bilo. Nikakva se promjena nije mogla primijetiti. „Vidiš“, reče duhovnik, „svakoga dana odluči hoćeš li biti čaša vode ili more.“

Ako je srce razvijeno, ako je postalo široko kao more, u njemu je ključ za mnoge životne situacije. Ako srce nije razvijeno, ako je usko kao čaša vode, onda je ključ izvan nas, onda smo ovisni o drugima i prilikama u kojima se zateknemo.

U srcu se može zbivati pretvorba. To je od neprocjenjive važnosti! Pravilo je: Ako se moje srce mijenja, sve se u meni i oko mene mijenja, sve je drukčije. Ako se moje srce ne mijenja, ja mogu moliti i postiti, ali nema promjene u mom životu. Ako se u srcu ne zbiva pretvorba, molitva ostaje besplodna.

Primjerice, svijet nam nudi razne materijalne stvari kao što su obuća, odjeća (ono što je moderno odnosno poželjno), posebne automobile, čast, ugled i uspjeh. Ako je naše srce poput čaše vode, ako nije slobodno nego ovisno, tada će izvanjske stvari upravljati nama. Sreću ćemo tražiti u stvarima izvan nas. I lako ćemo je izgubiti.

Ako je pak naše srce poput mora, široko i slobodno, ključ sreće nalazi se u nama. Tada ćemo mi upravljati situacijom i birati, uzimajući ono što nam je potrebno za život. No ne ćemo biti marionete, već slobodni ljudi.

Ako nosimo križ (kroz osobu zbog koje trpimo, neuspjeh u školi, na poslu ili bolest), imamo izbor: osloboditi se križa, što nekad nije moguće, ili prihvatiti križ, što je uvijek moguće. Ako prihvatimo križ (sebe i druge onakve kakvi jesu), tada je ključ u meni i tada se zbiva preobrazba srca. Tada sve izgleda drukčije: problemi, ljudi ili neuspjeh. I tada u svemu tome opažamo nešto novo, otkrivamo skrivene vrijednosti.

Ako me netko povrijedio, ljubav će preobraziti moje srce, pod uvjetom da je skrivena u njemu, oslobodit će ga i osnažiti, zbog čega ću biti u stanju oprostiti. No ako je ljubav slaba ili je okopnjela, negativne misli i osjećaji upravljat će mnome.

Ako je tvoje srce poput mora, ti si čovjek raspoložen za humor, šalu i smijeh, kako na svoj račun tako i na račun drugih. Kao takav, možeš u svemu, pa čak i u nezgodama, neuspjesima i u kontaktima s neugodnim ljudima uvijek zapaziti nešto zabavno, zanimljivo, lijepo i tako situaciju preokrenuti i preobraziti u dobro i pozitivno.

GDJE TI JE BLAGO? GDJE TI JE SRCE?

Na pitanje što znači i kako moliti srcem odgovor nam se nudi u Isusovim riječima: „Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.“ (Mt 6, 21)

Dok molim, gdje je moje srce? Tu, na mjestu gdje molim ili na drugome mjestu? Jesam li srcem na svetoj misi i u molitvi ili samo tijekom, dok mi je srce na drugome mjestu?

Gospa nam otvara oči i usmjerava nas: „Vaša su srca okrenuta zemaljskim stvarima i one vas zaokupljaju.“ (9. 5. 1985.)

Iz Gospinih riječi učimo da srce može biti okrenuto materijalnim stvarima, zemaljskom blagu. Mi ljudi prisiljeni smo baviti se materijalnim stvarima jer su nam potrebne: misliti i skrbiti o tome kako prehraniti i zbrinuti obitelj, osigurati im krov nad glavom... No naš duhovni život počinje venuti i sušiti se ako srce ostane usmjereno samo na tu vrstu brige.

Stoga nas Gospa poziva da okrenemo srce duhovnom blagu: „Svoja srca okrenite prema molitvi i tražite da se izlije Duh Sveti na vas.“ (9. 5. 1985.) A na drugome mjestu: „Zato, okrenite vaše misli i srce Bogu i molitvi.“ (25. 5. 2014.)

Moguće da je Isus na to mislio kada je rekao Marti: „Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio, koji joj se ne će oduzeti.“ (Lk 10, 41-42) Martino srce bilo je usmjereno na „mnogo toga“. Htjela je ugoditi Isusu, učiniti nešto za Njega, pripremiti dobar ručak ili večeru. No njezino srce previše je bilo usredotočeno na činjenje za Isusa, a malo na Isusa. Zaboravila je ono „jedno potrebno“: na susret s Isusom! Uz to, nedostajalo joj je pozornosti jer je bila zaokupljena mislima o sestri Mariji (zašto joj ne pomaže), o Isusu (zašto ne reagira) i o sebi (zašto je ostavljena sama). Isus hvali Mariju jer je upravo ona otkrila blago na nebu o kojem On govori. Njezino je srce bilo usmjereno na Isusa, na susret s Njim, na ono „jedno potrebno“, na ono jedino važno u tom trenutku. Srcem je bila s Isusom. Moliti srcem znači u Bogu otkriti najveće blago i okrenuti srce Njemu. Dok molimo, provjerimo na što i na koga je usmjereno naše srce.

29. Međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje

ČUVATI ČISTOĆU GOSPINA UKAZANJA I NJENE PORUKE PRENOSITI DALJE

U ponedjeljak 18. ožujka registracijom sudionika od 15,00 sati i večernjim molitvenim programom u župnoj crkvi sv. Jakova, započela je 29. Međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje koja je ovoga puta okupila oko 220 sudionika iz 26 zemalja svijeta: SAD, Engleska, Irska, Francuska, Italija, Španjolska, Argentina, Meksiko, Paragvaj, Salvador, Brazil, Austrija, Švicarska, Njemačka, Slovačka, Češka, Litva, Latvija, Rusija, Ukrajina, Južna Koreja, Poljska, Portoriko, Hrvatska i Bosna i Hercegovina. Duhovna obnova imala je za temu „Marija je uistinu izabrala bolji

dio...“ (Lk 10, 42) U Gospinoj školi i trajala je do petka, 22. ožujka 2024.

Drugoga dana duhovne obnove, u utorak 19. ožujka, program je započeo u 9,00 sati klanjanjem Presvetom oltarskom sakramentu, nakon čega je slijedio pozdrav i kateheza mons. Alda Cavallia, apostolskog vizitatora za župu Međugorje, provincijala Hercegovačke franjevačke provincije fra Jozе Grbeša i međugorskog župnika fra Zvonimira Pavičića koji je bio glavni predavač i koordinator susreta. Njegova uloga je bila između ostalog i upoznati sudionike sa događanjima u župi, održanim programima te planovima za budućnost i sl.

Nakon prošle godine i prvog iskustva koordinacije duhovne obnove za Voditelje hodočašća, za fra Zvonimira je ovoga puta situacija bila znatno drugačija: "Jednom godišnje se mi svi okupljamo da kroz duhovnu obnovu i mi obnovimo taj žar naviještanja Radosne vijesti i našeg služenja Gospodinu i Gospi u Međugorju. Prošle godine ih nisam puno poznao, a ove godine ih već dosta poznajem i to je zapravo i znak koliko surađujemo, koliko zajedno radimo da dovedemo hodočasnike u Međugor-

je. Ne radi se samo u dovođenu hodočasnika, nego o tom prodoru Međugorja u svijet, jer iz nekih mjesta u kojima sam bio ljudi vjerojatno nikada neće moći doći u Međugorje, zbog duljine puta, visokih cijena i svega toga, ali oni žive Međugorje u svojoj sredini, organiziraju u svojoj župi molitvene programe kao Međugorje, molitvu krunice, klanjanje, euharistiju... Potiču ljude da dolaze, da se mole Bogu, da žive po Božjim zapovijedima... I zapravo oni tako postaju oni koji obnavljaju svoju župnu zajednicu malo pomalo, onda to ide i šire i šire", kazao je fra Zvonimir Pavičić.

Na duhovnoj obnovi jedno izlaganje imao je i ravnatelj ICMM Vedran Vidović, koji već tradicionalno sve sudionike upozna je sa djelatnostima

Informativnog Centra, novim publikacijama, seminarima, konferencijama te svim onim što se tiče medijske prisutnosti Međugorja u cijelome svijetu.

U sljedećim danima program se sastojao od večernjeg molitvenog programa u crkvi sv. Jakova i predavanja, sudionici su molili i na Brdu ukazanja i Križevcu, a program ove duhovne obnove završio je svetom misom u petak u 11 sati koju je predslavio mons. Aldo Cavalli.

POČECI I CILJEVI OBNOVE

Međugorje je danas u svijetu nešto puno više od malenog mjesta u Hercegovini. Ono je pokret kojeg je ovo ime izazvalo otkada vidioći svjedoče da im se od 1981. do danas ukazuje Kraljica Mira. Ovaj pokret ima svoja različita obilježja: to je DUHOVNI pokret, HODOČASNIČKI pokret, pokret OBNOVE, pokret HUMANI-TARNE POMOĆI... a to je postao zahvaljujući ljudima koji su počeli osnivati molitvene skupine i centre mira, izdavati časopise, pisati knjige, dovesti hodočasnike u Međugorje...

Svećenici koji rade u župi Međugorje od samoga početka nastojali su čuvati čistoću Gospina ukazanja i njenu jasnu poruku prenositi dalje. S tim ciljem, prigodom 13. obljetnice Gospinih ukazanja, Župni ured je od 22. – 23. lipnja 1994. u Međugorju organizirao prvi susret voditelja molitvenih i karitativnih skupina, te centara mira, koji su željeli zajedno moliti i razmišljati o Gospinim porukama. Tijekom vremena to se okupljanje oblikovalo u „molitveno – obrazovni“ seminar. Seminar se zatim održavao na različitim lokacijama: 1995. god. u Baškoj vodi, 1996. god. u Tučepima, 1997. do 2000. god. u Neumu, da bi od 2001. god. dobio svoj stalan termin u Međugorju. Broj sudionika se svake godine povećava, a domaći i strani teolozi kroz predavanja nastoje teološki i crkveno definirati fenomen međugorskih ukazanja, njegovo mjesto u Crkvi te različita značenja Gospinih poruka za suvremeni svijet. Na kraju seminara, nakon molitve, zajedničke izmjene iskustava i razmišljanja redovito se donosi IZJAVA koja donosi glavne zaključke, prijedloge ili odluke o dotaknutim pitanjima na seminaru.

Moderatorica seminara Marija Dugandžić ističe kako se kroz ovih godina susreta, formirao jedan stalni broj sudionika koji i sami, zajedno sa seminarom sazrijevaju u međugorskoj Gospinoj školi. Ističe i kako je svrha ovih susreta da se jednom godišnje okupe oni koji rade sa hodočascima ili na bilo koji način rade na širenju Gospinih poruka iz svih krajeva svijeta, sa ljudima koji iz župe također rade na tom polju, kako bi se međusobno iskoordinirali, pohvalili ili pokudili, te vidjeli kako zajedno još bolje mogu Gospine poruke živjeti i svjedočiti.

Priredila: Paula Tomić

Svjedočanstva sudionika

DARIO BEZIK, OSIJEK

Prvi sam put na ovoj Duhovnoj obnovi za organizatore hodočašća... Znao sam da ona postoji, ali sam nekako razmišljao kako je to za strance, a ne za nas Hrvate iako i ja organiziram hodočašća u Međugorje već 13 godina. Inače je porazan broj sudionika iz hrvatskog govornog područja. Sada nas je bilo petero, dvije žene iz samog Međugorja i nas troje iz Hrvatske.

Moji utisci o duhovnoj obnovi su vrlo pozitivni i preporučio bih je svakome: od upoznavanja sa fratriba koji služe na župi, sa župnikom, od sklapanja nekih novih poznanstava s drugim vodičima i Centrima Mira, saznavanja podataka koje nisam znao npr. da prijavom u info centar možeš dogovoriti franjevca koji će imati katehezu za tvoju grupu kako bi se zadržala prava linija međugorske duhovnosti.

Pokupio sam puno kontakata, puno ideja za nastavak mog rada (proširile su mi se mogućnosti obogaćivanja hodočašća npr. posjetom kipu Pobijenih hercegovačkih franjevaca, informacijama o povijesti Međugorja i Hercegovine, posjetom crkvi u Šurmancima, grobu fra Slavka Barbarića...)

Osim informacijski, ovi dani su me obnovili i duhovno, preko molitve i vrlo korisnih kateheza fra Zvonimira o prirodni grijeha. Pojasnilo mi se što je zapravo grijeh, da li je to samo kad sagniješ ili je on počeo puno prije toga, kad ti se rodio u mislima... Tako da sam i sa duhovne strane dobio spoznaju od kuda dolazi grijeh, od kuda dolazi „moj problem s Bogom i Njegov sa mnom“.

ORNELLA FILIPPI, VERONA

Volim dolaziti na ove susrete Duhovne obnove za organizatore hodočašća... jer su konstruktivni, formativni i obogaćujući; prije svega na osobnoj i duhovnoj razini. S ovim susretom dobivam jedno obogaćenje za moj život preko susreta sa Gospom i Isusom. A onda kao plod ovih dana i ovih susreta mogu s tim iskustvom obogatiti moju obitelj, moje hodočasnike koji se preko mene žele približiti ovome mjestu.

Ove godine mi se jako dopala tema o sakramentu ispovijedi, tom vrlo važnom sakramentu kojeg 'moderna crkva' i 'moderni vjernici' na žalost sve više zanemaruju govoreći: „A, ja sve sam rješavam s Bogom...“ i ne žive sakrament

preko blagoslivljujućih ruku odrješenja koje mogu primiti samo od svećenika. Zato zahvaljujem fra Zvonimiru, međugorskom župniku koji je najviše što je mogao rastočio i objasnio važnost ispovijedi, odnosno stvarnost grijeha koji nije samo zlo, nego je jedna stvarnost koja će ostaviti trajni trag na čovjeku uništavajući ga kao ljudsko biće, kao sliku Božju i kao posljedicu ima onda i uništenje društva. A to svi vidimo danas oko nas: tamo gdje nema Boga, velika je težina i tjeskoba.

Željela bih također, da se ovaj susret malo više vrednuje, da postane obavezan za sve organizatore hodočašća kako bi mogli poslušati i živjeti onu molbu pape Ivana Pavla II.: "Brite se za Međugorje, čuvajte Međugorje..." Kako bi shvatili da smo svi mi hodočasnici ovdje samo 'posebni gosti u jednoj župi' i zbog toga moramo slijediti župni program, a onda se vratiti u naše župe i obogatiti ih ovim iskustvom susreta s Isusom po Mariji.

PATRIZIA SANTORO, BARI

Na Duhovnu obnovu za organizatore hodočašća... dolazim već 16 godina, dok u Međugorje dolazim već 25 godina, a od toga 23 godine organiziram hodočašća. Prvi sam put došla sama i iskusila milost, nakon dvije godine je došao moj muž, a zatim je došlo i sve četvero naše djece. S vremenom, jedan nas je župnik pozvao da ispričamo svoje svjedočanstvo u njegovoj župi i tako smo počeli biti Marijine ispružene ruke koje dovode druge ljude da iskuse Gospinu majčinsku ljubav u Međugorju.

Za mene nema boljeg mjesta od Međugorja na kojem se osjećam kao kod kuće, kao i mnogi hodočasnici koji se ovdje tako osjećaju jer preko Marije susreću Isusa. I za mene je velika milost što mogu biti od pomoći Gospi u ovoj službi.

Kroz tekuću godinu doći ću na hodočašće još dva ili tri puta. Prvi put je za godišnjicu Gospinih ukazanja koju se trudimo nikada ne propustiti, drugi put je na Mladifest, a treći puta vjerojatno na Veliku Gospu. Gospa nam šalje duše u potrebi iako je broj hodočasnika, barem iz Italije, u velikom padu. Nekada bi npr. za Godišnjicu dolazili sa dva puna autobusa, a ove godine dolazimo sa jednim kombijem od 9 mjesta. Ali to nas ne obeshrabruje da i dalje dolazimo dokle god ima i jedan zainteresirani.



Foto: Arhiv ICMM

Budite molitva, budite svjetlo i svjedoci

Foto: Arhiv ICMM



„Draga djeco! U ovom milosnom vremenu molite sa mnom da dobro pobijedi u vama i oko vas. Na poseban način, dječice, molite sjedinjeni s Isusom na njegovom križnom putu. Stavite u svoje molitve ovo čovječanstvo koje luta bez Boga i bez Njegove ljubavi. Budite molitva, budite svjetlo i svjedoci svima onima koje susrećete, dječice, da milosrdni Bog ima milosrđa prema vama. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“

U OVOM MILOSOM VREMENU MOLITE SA MNOM DA DOBRO POBIJEDI U VAMA I OKO VAS.

Možda pomislimo kako je vrijeme u kojem živimo teško. Istina, ali Gospa nam kaže da je ovo vrijeme milosno. To ne smijemo zaboraviti! Iako je teško, ipak živimo u milosnom vremenu. Mi, baš mi, ti i ja, živimo u posebnom vremenu kada nam se Nebo otvara na poseban način, kada je Majka Marija odlučila pratiti upravo nas na našem putu i baš s nama, s tobom i sa mnom, mijenjati ovaj svijet. Kako ostati ravnodušan na to?

Gospa kaže: „Molite!“ U promjeni svijeta Gospa uvijek polazi od molitve. Ništa bez molitve!

„Molite sa mnom!“ Gospa želi da s Njom molimo. Dakle, Gospa moli. Od sada kada budemo molili, budimo svjesni da molimo s Majkom. Nismo sami nego s Gospom.

Gospa moli „da dobro pobijedi u nama i oko nas“. Kad budemo molili, neka i naša nakana to bude: da dobro pobijedi u nama, u tebi i u meni, u tvojoj obitelji, oko nas, u našem mjestu, gradu, župi, državi, svijetu.

Što je dobro?

Kad ljubav, razumijevanje, povjerenje i prihvaćanje vlada u tvojoj obitelji – to je dobro. Kad je mir, zajedništvo – to je dobro. Kada mislimo na druge i pomažemo drugima – to je dobro. Kad nismo zaboravili molitvu i euharistiju – to je dobro. Kad odgajamo djecu da žive s Isusom – to je dobro.

Što je grijeh?

Grijeh je kada se ruši to dobro. Kada nema zajedništva ni mira, radosti, povjerenja u obitelji – to je grijeh. Jer srušeno je dobro, srušeno je ono što je zdravo i lijepo.

Ako Gospa kaže „da dobro pobijedi“, to znači da je riječ o borbi. Znamo kako se nekada u sebi borimo oko dobra: Kad nas napadne neka loša misao o drugoj osobi, zavist, mržnja, nepraštanje... Kad je u obitelji svađa, kad nema razgovora... Kad se djeca i mladi susreću s novim pojavama koje nameće rodna ideologija...

Tko će pobijediti u toj borbi? Tko i što pobjeđuje u tebi, u tvom srcu? U tvojoj obitelji?

Molimo s Majkom da u nama i oko nas pobijedi dobro!

NA POSEBAN NAČIN, DJEČICE, MOLITE SJEDINJENI S ISUSOM NA NJEVOU KRIŽNOM PUTU.

Gospa nas uči kako moliti: sjediniti se s Isusom na njegovu križnom putu. U tome nam je primjer upravo ona – Marija. Ona je pratila Isusa, ostala mu vjerna, sjedinjena s njim i s njegovim trpljenjem i onda kada su ga svi ostavili, kada su ga osudili, bičevali, pljuvali, vrijeđali. Pa sve do križa i smrti. I još dalje – do groba! I onda kada, po ljudskom razumijevanju, nije bila moguća druga misao nego: Gotovo je! Nema više ništa! Razočaranje i beznade!

No Marija je unatoč svemu tomu ustrajala, ostala vjerna Isusu. A na koncu? Uskrsnuće! Život je pobijedio, svjetlo je bilo jače od tame, ljubav od mržnje.

Isusov križni put, a posebno razapinjanje i smrt na križu, za nas su škola. Škola slobode i ljubavi! I kada mu na Cvjetnicu kliču: Hosana! I kada samo pet dana nakon toga iz petnih žila urlaju: Raspi ga! U svemu tomu Isus ostaje slobodan. Na križu okružen sa svih strana mržnjom, vrijeđanjem, pljuvanjem Isus ostaje slobodan. Moli za one koji su ga razapeli da im Otac oprost.

Usred mržnje Isus ljubi. Koja je to škola za nas sve, za našu djecu, za mlade, za bračne parove, za svećenike! Na Zapadu skidaju križeve iz prostorijske i govore: Ne smije se križ stavljati pred djecu da gledaju tako nešto strašno! Što ćemo i koga ćemo onda stavljati pred djecu i mlade? Koje uzore?

Ispod križa Isusu su dobacivali: „Spasi sam sebe!“ Zar danas sve više ne čujemo takve glasove? Misli samo na sebe! Spasi samo sebe! Uživaj! Ne briga me za druge! Samo nek’ je meni dobro!

Hoćemo li pred djecu i mlade stavljati takve sebičnjake koji misle samo na sebe? Hoćemo li dopuštati da ih odgaja

rodna ideologija koja nudi sve ono što se protivi Božjoj volji?

Zato Majka želi da se sjedinimo s Isusom na njegovu križnom putu kako bismo ostali slobodni, kako bismo upoznali pravu ljubav, njome se nadahnjivali i nastojali živjeti po toj ljubavi!

STAVITE U SVOJE MOLITVE OVO ČOVJEČANSTVO KOJE LUTA BEZ BOGA I BEZ NJEGOVE LJUBAVI.

Gospa želi da molimo za čovječanstvo. Zašto? Jer „luta bez Boga i bez njegove ljubavi.“ Čovječanstvo luta. To znači da nema putokaza, da je izgubilo i zaboravilo putokaz, Božju riječ, Deset zapovijedi, evanđelje. Zato mnogi ljudi više ne znaju što je istina, što je ispravno i kako ispravno živjeti. Idu „grlom u jagode“ i primaju u sebe bez imalo kritičnosti sve što im mediji i nakaradni moral nude.

Svaki dan neka naša nakana u molitvi bude ta – za svijet u kojem živimo, da taj svijet pronađe Isusa koji je Put, Istina i Život.

BUDITE MOLITVA, BUDITE SVJETLO I SVJEDOCI SVIMA ONIMA KOJE SUSREĆETE, DJEČICE, DA MILOSRDNI BOG IMA MILOSRĐA PREMA VAMA.

Gospa želi pomoći ovom svijetu, ali ne može bez nas! To je temeljna poruka Međugorja. Ona želi biti molitva, svjetlo i svjedok ljudima, ali to može jedino preko nas, preko mene i tebe. Ona želi reći svakom čovjeku: Ti si Božje i moje dijete! Bog te voli. Bog ti prašta! Ne zaboravi Boga ni vječne vrijednosti! Ne zaboravi Božju ljubav, Boga koji te iz neiskazive ljubavi stvorio, koji je za tebe život dao, koji želi da vječno budeš s njim.

Sve to Gospa želi reći svakom čovjeku na Zemlji, ali to može reći samo preko mene i tebe. Odluči se, izaberi! Ako izabereš Majku i njezin put, eto sreće i tebi i tvojoj obitelji! Računaj s tim: To nije lagan put, ali ispunja srce neopisivom srećom. Jer što ima ljepše i slađe nego biti Gospine ruke, oči, glas...

U Nikaragvi zabranjene procesije za Veliki petak

Vlasti u Nikaragvi zabranile su sve vjerske obrede u javnosti u Velikom tjednu, uključujući i procesije za Veliki petak.

O zabrani je izvjestio oporbeni list La Prensa u svome mrežnom izdanju, koji se pritom poziva na jednu odvjeticu koja se bavi ljudskim pravima.

Prema istom izvoru, vlada predsjednika Daniela Ortege rasporedila je tisuće policajaca u odori i civilu



koji nadgledaju provedbu zabrane u župnim crkvama, katedralama i prošteništima.

Tradicionalne procesije na Cvjetnicu bile su ove godine moguće samo unutar crkava ili u njihovim dvorištima. Procesije na Cvjetnicu i Veliki petak u Nikaragvi, kao i u mnogim drugim zemljama Latinske Amerike, važan su dio vjerske tradicije. Ortegin režim i prošle je godine nastojao onemogućiti procesije u Velikom tjednu.

Katolička Crkva raste u svijetu, no opada broj svećenika i redovnica

Broj katolika u svijetu porastao je na 1,39 milijardi u 2022. godini. To je povećanje od jedan posto u usporedbi s 2021. godinom, prema godišnjoj crkvenoj statistici objavljenoj u četvrtak 4. travnja.

Broj članova Katoličke Crkve porastao je prvenstveno u Africi, gdje živi 273 milijuna katolika. To znači da je 2022. otprilike svaki peti katolik bio iz Afrike. U Europi je taj broj ostao isti – 286 milijuna. Na američkom kontinentu broj katolika je porastao za 0,9 posto, u Aziji 0,6 posto.

Za razliku od povećanog broja katolika, broj svećenika i dalje lagano pada. Pao je za

0,03 posto na 407.730. Time je nastavljen blagi silazni trend od 2012. Pad je najveći od 1,7 posto u Europi, gdje u apsolutnom iznosu i dalje ima najviše svećenika. U Africi je pak broj svećenika porastao za 3,2 posto, a u Aziji za 1,6 posto. U Sjevernoj i Latinskoj Americi 2022. godine bio je otprilike jednak broj svećenika u službi kao i 2021. godine.

Bogoslovna sjemeništa su izvjestila o globalnom padu: 2022. u formaciji je bilo 108.481 muškaraca sa željom da postanu svećenici. To je 1,3 posto manje kandidata nego 2021. Europa je opet bila prva po padu, s minus šest posto. Međutim, u Africi je taj broj porastao na 34.541. To je Afriku učinilo kontinentom s najviše kandidata za svećenike: gotovo svaki treći kandidat za svećenika u svijetu pohađao je sjemenište u Africi.

Broj redovnica dodatno je pao u 2022.: za 1,6 posto, s 608.958 na 599.228. Ponovno su se pokazale razlike između Afrike, koja je imala 1,7 posto više redovnica, i Europe, gdje je 3,5 posto manje žena živjelo prema redovničkim zavjetima. Također je zabilježen pad u Južnoj i Srednjoj Americi (minus 2,5 posto), Sjevernoj Americi (minus 3,0 posto) i Oceaniji (minus 3,6 posto). U jugoistočnoj Aziji broj redovnica blago je porastao za 0,1 posto.

Statistički godišnjak za 2022. koji je pripremio Središnji ured za crkvenu statistiku sadrži ažurirane podatke o Katoličkoj Crkvi u svijetu. Izdaje ga vatikanska izdavačka kuća LEV i od četvrtka 4. travnja je u prodaji u knjižarama.

Njemački katolici u Londonu žale se na nasilje muslimana

Njemački katolici u Londonu požalili su se na agresiju muslimana usmjerenu na njihovu zajednicu u četvrti Tower Hamlets, u pozadini kojega je rat u Gazi. Nijemce se u toj četvrti, u kojoj živi mnogo muslimana, smatra prijateljima židova, izjavio je župnik njemačke katoličke zajednice sv. Bonifacija Andreas Blum u četvrtak 4. travnja za njemačku katoličku radijsku postaju domradio.de.

Župnik je izvjestio o grafitima koji se redovito pojavljuju na zidovima crkve, poput crteža sotone ili poruke "Allah vas gleda".

Prema njegovim riječima, u četvrti Tower Hamlets, u kojoj se nalazi jedna od najvećih džamija u Europi, vlada latentno protužidovsko i protukršćansko raspoloženje.

U prosincu je jedan ekstremist izudarao suradnika župe uzvikujući ime Allaha, žrtva napada završila je u bolnici. Nakon napada Hamasa na Izrael i početka rata u Gazi u listopadu, čitava je četvrt profesionalno ukrašena palestinskim zastavama. "Stekao se dojam da niste više u Engleskoj, nego u Palestini i u nekom ratnom području", opisao je.

O. Andreas je razočaran nezainteresiranošću političara. "Imamo posla s okružnim vlastima koje su čvrsto u muslimanskim rukama. To je povezano sa sastavom pučanstva", pojasnio je. Bangladešani i Pakistanci dominiraju u stranci okružnog gradonačelnika i u svim ustanovama u četvrti. "Protiv toga se ne može ništa", uvjeren je o. Andreas.

Prema njegovim riječima, policija samo registrira napade, a razlog tome je i mogući strah od optužbi za rasizam. "Ni policiju ni okružne vlasti ne doživljavamo kao pomoć u tome sukobu", smatra.

O. Andreas žali se također na izostanak međuvjerske suradnje s muslimanima. Kaže da nije dobio odgovor ni na jednu intervenciju u mjesnom međuvjerskom forumu. Izostala je svaka reakcija. Već šest godina pokušava uspostaviti kontakt s imamom džamije u susjedstvu, dodao je. "Nikad nisam dospio dalje od predvorja", zaključio je o. Andreas.

Indonezija priznala kršćanski identitet, ime Isusa Krista sada se smije službeno koristiti

Kršćani u većinski muslimanskoj Indoneziji ovog su Uskrsa proslavili ne samo Isusovo uskrsnuće, nego i povijesno priznanje njihovog identiteta u toj azijskoj zemlji, objavili su 31. ožujka 2024. indonezijski mediji.

Indonezijske vlasti odlučile su službeno koristiti ime Isus Krist umjesto muslimanske oznake "Isa Al-Masih" (Mesija).

O. Franz Magnis-Suseno, njemački isusovac i dugogodišnji rektor Visoke filozofske škole Driyarkara u Jakarti, u razgovoru za KNA izrazio je radost zbog toga poteza indonezijskih vlasti. Ta je reforma važan znak da umjerena muslimanska masovna organizacija Nadlatul Ulama i slijedom toga indonezijska država "kršćane smatra prijateljima i stoga želi priznati njihov identitet", rekao je o. Franz. Reformu je krajem prošle godine najavio indonezijski predsjednik Joko Widodo. U siječnju je izdan dekret o tome, koji je na Uskrs stupio na snagu.

Kršćani su proteklih desetljeća bili često cilj diskriminacije i napada islamista i muslimanskih terorista. Predsjednik Widodo protivnik je



radikalnog političkog islama. Tijekom kampanje za predsjedničke i parlamentarne izbore u veljači gotovo nisu zabilježeni napadi na pripadnike manjinskih vjerskih zajednica poput kršćana ili islamske zajednice Ahmadiyya, koju većinski muslimani u Indoneziji smatraju otpadničkom.

Kršćani čine oko 10 posto stanovništva Indonezije koje ukupno broji 275 milijuna. Time su najveća vjerska manjina u toj zemlji. Oko dvije trećine indonezijskih kršćana čine protestanti, a jednu trećinu katolici.

Kardinal Sako u Mosulu posvetio obnovljenu crkvu

Deset godina nakon što je Islamska država (IS) zauzela grad Mosul na sjeveru Iraka, kardinal Louis Raphael Sako posvetio je crkvu koja je ponovno sagrađena na mjestu tada srušene. Kaldejski patrijarh kardinal Sako posvetio je u nedjelju 7. travnja crkvu Naše Gospe od vječne pomoći u Mosulu, izvjestila je KNA. Naglasio je kako je riječ o izvanrednom događaju koji bi mogao ohrabriti kršćane da se vrate u grad. Patrijarh je u propovijedi istaknuo "prednjačenje" kršćana u izgradnji iračkog društva, kulture i napretka u pokrajini Mosul. Ekstremisti su nakon zauzimanja grada obećavali crkvu i koristili ju kao policijsku postaju. U crkvi su uništeni svi kršćanski simboli, raspela i kipovi i zamijenjeni plakatima i simbolima IS-a. Tri godine kasnije, iračka vojska i savezničke snage oslobodile su grad. Na posvećenju u nedjelju uz najmanje 300 vjernika sudjelovali su i kršćanski, muslimanski, jezidski i sabejski vjerski i politički dužnosnici iz Mosula i Ninive kao i međunarodni predstavnici koji su financirali ponovnu izgradnju crkve. U Mosulu, koji je papa Franjo posjetio 2021., obnavljaju se i druge crkve i samostani. Obnova međutim teče sporo, a mnogi vjernici još se nisu vratili, navodi izvješće.



Ikona milosrđa kružit će svijetom do Jubileja 2033. g

Na nedjelju Božjega milosrđa, u Godini molitve, 7. travnja 2024., počelo je međunarodno putovanje „Peregrinatio Misericordiae“ ikone koju je papa Franjo blagoslovio 6. studenog 2023., tijekom audijencije u koju je primio volontere i korisnike Male kuće milosrđa iz Gele na Siciliji.

Preporuka pape Franje bila je jasna: nosite sliku u crkve, na trgove i u kuće svijeta sve do 2033., jubilarne godine u kojoj će se slaviti dvije tisuće godina Otkupljenja, prolazeći kroz redovni Jubilej 2025. To je misija koju je Papa povjerio volonterima i korisnicima Male kuće milosrđa u Geli na Siciliji, kada ih je susreo početkom studenoga prošle godine kako bi blagoslovio ikonu Hodočašća milosrđa (Peregrinatio Misericordiae), upućenu na putovanje svim geografskim širinama.

Po želji siromašnih i volontera Male kuće milosrđa povodom 25. obljetnice osnutka Apostolske

bratovštine milosrđa i 10. obljetnice Male kuće milosrđa u Geli, ikona je nastala prema pravilima starodrevne bizantske tehnike i korištenjem kanonskih materijala, kako propisuju priručnici, dodajući pritom nekoliko relikvija „svetaca Milosrđa“, među kojima Ivana Pavla II. i M. Faustine Kowalske te Terezije M. od Djeteta Isusa i Svetoga Lica, M. Terezije iz Kolkate i Karla Acutisa.

U ovom vremenu neizvjesnosti između pandemije i ratova snažno odjekuju riječi milosrdnog Isusa koje je povjerio poljskoj mistikini: „Čovječanstvo neće pronaći mir sve dok se s pouzdanjem ne obrati mojem milosrđu“.



Marthe
Robin –
mističarka i
stigmatizirana
žrtva ljubavi

FRA TOMISLAV
PERVAN

OTAJSTVO ŽENE KOJA JE ŽIVJELA SAMO OD EUHARISTIJE (II.)

POGLAD NA TEOLOŠKU DUBINU MISTIČNOG SVIJETA ISKUSTVA MARTHE ROBIN

S Marthom Robin upoznao sam se preko Zajednice Blaženstava, izvorno *Lav iz Judina Plemena* i *Probodeni Jaganjac*. Naime, početkom osamdesetih godina prvi koji su se iz inozemstva ozbiljnije bavili Međugorjem bili su iz francuske *Zajednice Blaženstava*, poglavito Dr. Philippe Madre, jedan od utemeljitelja i vođa te zajednice, liječnik i đakon. Utemeljitelj je bio Br. Ephraim (Gérard Croissant) koji je na poticaj Marthe Robin prešao s protestantizma na katolicizam, postao đakonom i utemeljio *Zajednicu Blaženstava* sredinom sedamdesetih godina. Išao je često na razgovore s Marthom koja ga je poticala da osnuje zajednicu koja će uključivati svećenike i laike, bračne parove i osobe do kraja posvećene Gospodinu. Cilj je svetost u svagdanu. Od njega sam čitao knjigu o nastanku *Zajednice „Kasni daždovi“ (Nachsommerregen – na njemačkom)*. Tu opisuje svoje susrete s Marthom te njezino stanje sedamdesetih godina, a preminula je 1981. Već tada me fascinirala ta iznimna osoba i mističarka koja bijaše mnogima nadahnitelj. U nas malo ili nimalo poznata, a bila je pokretač i savjetnik tolikih novih i mladih zajednica prije i nakon Sabora. Upravo kao i kod Charlesa de Foucaulda. Tek nakon smrti vidi se stvarni učinak i blagoslovljeno djelo tih pojedinaca koji su se stavili Kristu do kraja na raspolaganje.

Marthe Robin bijaše žena koja je punih pedeset godina živjela samo od euharistije koju čak nije ni primala svaki dan, u pravilu dvaput tjedno. Takva osoba izaziva u nama zacijelo veliku radoznalost. Postoji nešto u neobičnoj životnoj priči Marthe Robin u kojoj možemo vidjeti veličinu koja se ne temelji na „neobičnim“ pojavama, već je ukorijenjena u otajstvu mističnog zajedništva s Kristom. Upravo taj život skriven u Bogu čini veličinu ove sitne žene. Crkva je nedavno učinila korak prema njezinu proglašenju blaženom kad je papa Franjo ovlastio Kongregaciju za kauze svetaca 7. studenoga 2014. Dekretom o herojskom stupnju njezinih krjeposti te života.

Marthe Robin rodila se 13. ožujka 1902. u Chateaufort de Ga-

laureu, u Francuskoj, u regiji poznatoj kao „Ravnica“. Bila je najmlađe od šestoro djece. Njezin otac Joseph bio je dobrodušan poljoprivrednik, ne baš religiozan. Išao je u crkvu samo na Uskrs i velike blagdane, iako je pred kraj života, zahvaljujući Martinu izvanrednom primjeru i krjeposti, doživio duboko obraćenje te je „umro kao svetac“, prema svjedočanstvu same Marthe. Njezina majka, Amélie-Celeste Chosson bila je sretna i milosrdna domaćica i majka, i poput svog supruga, u početku nije bila pobožna niti praktična vjernica, međutim i ona je doživjela duboko obraćenje pred kraj svog života, zacijelo kroz sveti utjecaj i primjer kćeri Marthe.

LJUDI HRLE POSJETITI MARTHE

Nije trebalo dugo da se glas o tim događajima proširi po susjednim selima. Uskoro su se brojni ljudi „uspinjali na Ravnicu“ kako bi vidjeli Marthe i molili s njom, sjedajući se kroz nju s Kristovom mukom. Taj apostolat primanja posjetitelja za dobro duša trajao je punih 50 godina, do kraja njezina života. Vlč. Faure i vlč. Perrier prvi su organizirali takve posjete na korist i izgradnju duša povjerenih im župljana. Računa se da je kroz to vrijeme od pola stoljeća primila više od stotinu tisuća posjetitelja iz raznih društvenih slojeva. Dnevno po njih šezdeset i više.

Posjetitelji bi dolazili u tolikom broju da je počevši od 1931. ili 1932. trebalo dopuštenje vlč. Faurea da bi se „uspeli do Ravnice“. Zašto vlč. Faurea? Jednostavno stoga što bi obitelji Robin bilo previše neugodno odbiti bilo koga kao gosta u svoj dom.

Već je nastao spontani ritual: U kuhinji bi se čekalo na red u društvu Marthine majke čije je strpljenje bilo dirljivo. Napokon bi netko ušao u Marthinu sobu, porazgovarao s njom i pokazao darove koje bi donio, ne samo naranče koje su ljudi obično donosili (za bolesne, jer Marthe nije ni jela ni pila), nego i razne druge stvari koje je Marthe tada s radošću i zadovoljstvom slala siromasima i misionarima. Tu je početak onoga što današnji sudionici duhovnih vježba u Chateaufortu nazivaju „Marthina košara“ – darovi koje je Marthe slala siromasima i misionarima.

Njoj su dolazili svi bez razlike, ljudi koji su obnašali visoke dužnosti u Crkvi i državi: kardinali, biskupi, svećenici, ministri, profesori, bogati poslodavci, ali i siromašni radnici, seljaci, ljudi s različitim ovisnostima ili samoubilačkim mislima. Marthe je davala točne savjete, odgovore i upozorenja onima koji su tražili pomoć. Za nju nije bilo pitanja bez odgovora, problema bez rješenja, nije bilo situacije bez izlaza. Tražeći pomoć i savjet očajnicima i patnicima koji bi joj dolazili, govorila bi da će na sebe preuzeti teret njihovih problema. Na taj je način uspjela ispaštati krivnju tih ljudi kod Boga.

Cilj je bio sve dovesti do Krista koji liječi sve rane, smiruje sve boli i rješava najteže probleme. Ponekad bi jedna riječ iz Marthinih usta znala promijeniti ljudske živote. Primala je grješnike s najvećim suosjećanjem i ljubila ih Kristovom ljubavlju. Budući da ju je vrag napadao sa svim vrstama kušnja i napastovanja, bila je bolje od samog grješnika svjesna ozbiljnosti grijeha i krivnje. Stoga je Marthe, zahvaljujući sjedinjenju s Kristom u molitvi i euharistiji, kao i svojoj dobrovoljnoj patnji s grješnicima, preuzimala na sebe trajnu,

pobjedničku borbu sa silama zla i oslobađala tisuće ljudi iz ropstva grijeha.

SMRTNA BORBA S VLASTITOM VOLJOM

„Kraj je 1930. godine“, rekla je u noći 31. prosinca. „Cijelo je moje biće prošlo preobrazbu, transformaciju jednako tajanstvenu koliko i duboku. Godina kušnja, godina boli. Godina milosti i ljubavi. Moja stvarna radost na mojoj bolesničkoj postelji je duboka, trajna, jer je božanska... Razmišljam o putu kojim sam prošla od početka svoje bolesti, a iz tog razmišljanja proizlazi samo ljubav i zahvalnost Bogu koji je tako milosrdan i tako dobar. Kakva i koja muka i napor! Kakav je samo rast izveo Bog u meni! Ah, kakvo lupanje srca, kakve su smrtne borbe volje potrebne da se umre samomu sebi!“

Sve veći broj posjetitelja, zrake i tračci slave („Bilo je tako lijepo tamo gore“) ne smiju nas zbuniti te da smetnemo s uma kako je Marthe nastavila svakim danom patiti, bez prestanka i sve bolnije. Sve do 1981. Jedva je moguće zamisliti da je ta *Golgota* trajala pedeset godina.

Marthe je patila u cijelom tijelu. Čak i kad je trebalo, kako rekosmo, promijeniti posteljinu, bilo je potrebno poduzeti sve mjere opreza: usprkos njima, gospođa Robin i gospođa Ferdinand Robin (koja bi došla u pomoć) znale su vrlo dobro da joj je sve to uzrokovalo veliku bol i patnju. Marthe je patila ne samo zbog toga što nije mogla jesti niti piti, već zato što nije imala pljuvačku niti moć normalnog gutanja. Uvijek suha usta. Njezina jedina hrana bijaše, rekosmo, euharistija. Pedeset godina Marthe je živjela samo od euharistije!

Marthe je u srcu trpjela promatrajući kako se njezini roditelji muče jer ne mogu učiniti ništa za nju. Nadasve je patila u svojoj duši zbog grijeha svijeta koji su ogavni te zato što Ljubav nije ljubljena. A ta je duhovna patnja bila najveća svakoga petka kad bi Marthe tijekom tolikih godina ponovno proživljavala Isusovu muku i razapinjanje. Kasnije je za nju u četvrtak navečer započinjala Kristova agonija. „On želi proživjeti u meni ponovno svoju muku do svoga posljednjeg daha i svoga silaska nad pakao, pa čak i svoga uskrsnuća, makar ja ostajem

na križu, kako bih nastavila ovaj život raspeća koji je Njegova volja za mene; mene za njegovu slavu i za otkupljenje duša diljem svijeta.”

Vlč. Finet više je puta pričao o dijalogu između njih koji bi prethodio njezinu ulasku u agoniju Muke: „Oče, znate li da je danas četvrtak?” – „Da, dijete moje”. „Znate, oče, da je večeras...” „Da, dijete moje.” „Oče, brinem se da to neću moći podnijeti.” „Da, da, dijete moje!”

I, malo pomalo, četvrtkom tijekom dana, Marthe bi sve više osjećala bolove Muke. Bila je u borbi protiv razularenih i puštenih paklenih sila, protiv Sotone, koji joj je udarao glavom o namještaj kraj njezina kluca. A Marthe je lijevala krvave suze.

Poput Krista u Getsemaniju nosila je grijeh svijeta. Bila bi shrvana i užasuta; postala je grijehom, kao i Isus Krist, prema 2 Kor 5,21. Ponekad bi rekla vlč. Finetu, „Ne približavaj mi se! Uprljat ću te!” Zastenjala bi nesposobna bilo što više izustiti.

Molila se. Nije se više molila Isusu jer je bila jedno s Isusom, toliko je intimno živjela u njemu. Molila se Ocu. Osjetilo bi se da je ona Isus u agoniji u Maslinskom vrtu. Čulo se kako govori: „Neka me mimoiđe ovaj kalež.” A zatim: „Oče, neka bude volja tvoja!”

Muke bi se nastavile od četvrtka navečer kroz cijeli petak. Marthe je ponovno proživljavala sve prizore Muke. Sve bi završilo s pouzdanjem i mirom u Bogu, u petak navečer u različitim satima, kada bi uzviknula: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” Potom bi snažno uzdahnula; glava bi joj pala ulijevo, pa naznak. Svršeno je. Čovjek bi pomislio da je mrtva. Bila je u ekstazi. Potom bi u subotu došla k sebi. Ponekad bi to bilo tek u nedjelju, ili (posljednjih godina njezina života) u ponedjeljak ujutro, ili čak u ponedjeljak popodne.

Kroz jedinstvo s Isusom u otajstvu patnje i smrti na križu za otkupljenje svijeta Marthe je postala 'velemajstor' duhovnoga života. Bila je genij u mudrosti života, znala je što je krajnji cilj čovjekova života te o putevima koji vode do cilja. Ova francuska mističarka bila je svjesna velike drame u borbi između dobra i zla u srcima ljudi. Znala je da je čovjekova najveća tragedija grijeh te da ljudi žive kao da Bog ne postoji.

Bilo joj je vrlo jasno da ako živite u grijehu, postajete rob Sotone i tako idete u vječno prokletstvo. Marthin duhovni genij temeljio se na njezinu sudjelovanju u vječnom činu otkupljenja koji je Krist postigao svojom patnjom, smrću i uskrsnućem.

Da bi spasila grješnike od vječne propasti, ova se bolesna žena ujedinila s Kristom u njegovoj žrtvi na križu za otkupljenje svijeta. Prinosi-la je svoje patnje i molitve za druge ljude, preuzimala na sebe njihove patnje kako bi za njih dobila milost obraćenja. Njezina je bol bila posebno velika kada više nije osjećala Božju prisutnost. Taj nedostatak bliskosti s Isusom za nju je bio „pakao”; iskusila je što je zapravo grijeh kao silna patnja.



“ZAMAK”- CHATEAU

Jedan od božanski nadahnutih projekata u srcu Marthe Robin bila je izgradnja katoličke škole za djevojčice. Njezin duhovni voditelj vlč. Faure smatrao je da je taj projekt osuđen na neuspjeh jer su i grad te zapravo cijela regija bili uvelike preplavljeni slobodnim misliocima, liberalima, koji nisu bili za kršćanske škole. Trebale su joj dvije godine da ga uvjeri da napravi prve korake za taj projekt. Konzultirao je on svećenike u okrugu, njih 17 u to doba; 16 od njih 17 mislilo je da je ideja „suluda”, s obzirom na prevladavajuću duhovnu klimu tog područja u to doba.

Da sažmemo priču: Zgrada koja je postala *Chateau* kupljena je i renovirana, a 12. listopada 1934. otvorena je škola Chateaneuf de Galaure. Do danas Chateaneuf de Galaure ima dvije srednje škole i poljoprivrednu školu, s ukupno oko 1000 učenika,

“FOYERS DE CHARITÉ”

Drugi božanski nadahnuti projekt u srcu Marthe bile su “Foyers de Charité” (Kuće ili ognjišta ljubavi), nešto posve novo u Crkvi. Kuće su to za duhovne obnove i duhovne vježbe koje su izgradili i organizirali posvećeni laici, a vodi ih svećenik. Prve duhovne vježbe u Foyers de Charité održane su 7. rujna 1936., a držao ih je jedan od Marthinih bliskih prijatelja, vlč. Finet. Prošle,

uzoru na Blaženu Djevicu Mariju, uzoru vjere koju je Službenica Božja uvijek slijedila.

Osnivajući Foyers de Charité gdje laici, pod brigom svećenika i budnim Marijinim pogledom, bez posebnih zavjeta ili obećanja, traže svetost u svakodnevnom životu, Marthe je skrenula pozornost na činjenicu koja je predugo bila zaboravljena: mogućnost, čak i dužnost svetosti koja se živi u svakodnevnom životu i povijesti. Stoga je svako *foyer*, *ognjište* mjesto gdje se duše prihvaćaju i prate duhovnim poticajima na putu otkrivanja temelja kršćanske vjere. Sabor je to samo potvrdio u Dogmatskoj konstituciji o Crkvi o sveopćem pozivu na svetost.

Jednostavnost Marthe Robin smjera na razmišljanje o Tereziji od Djeteta Isusa i njezinu „malom putu” svetosti. Zacijelo je, kao što smo gore spomenuli, postojao afinitet između Marthe i Therese iz Lisieuxa. Ona joj je nešto kao „starija sestra”. Naime, nakon što je Marthe 1926. uslijed teške bolesti pala u komu i ponovno se probudila nakon tri tjedna, rekla je da joj se sveta Terezija iz Lisieuxa ukazala tri puta i otkrila joj da treba i dalje živjeti kako bi se dovršila njezina misija u svijetu.

Ovaj događaj je vrlo važan jer nam pokazuje da mistika nikada nije izolirano iskustvo, već ima crkvenu, sveopću dimenziju. Svaka istinska osobna mistična karizma otkriva se u „sentire cum Ecclesia”, u „osjećaju s Crkvom”. Nitko nije svet sam za sebe. Osobna svetost uvijek je izraz zajedništva. Mala Terezija je rekla: „U srcu Crkve želim biti ljubav”. Marthe je iskusila to isto u najvišoj dimenziji, dimenziji ljubavi koja se predaje kako bi osvojila duše za Boga.

Ona je imala snažan utjecaj na mnoge laičke skupine prije Sabora. Doprinijela je osnivanju tolikih novih zajednica da **se može smatrati nekom vrsti primalje koja je sudjelovala u rađanju laičkih pokreta u Francuskoj prije i nakon Sabora**. Još prije početka Sabora 1943. godine Marthe je upoznala S. Madeleine, utemeljiteljicu Isusovih Malih sestara Charlesa de Foucaulda. Otada su se dvije žene nastavile sastajati otprilike jednom godišnje. Bila je povezana s fokolarijima, s Madeleine Delbrél, Zajednicom Blaženstava itd.

NJEZINA SVETA SMRT I BAŠTINA

Nakon 50 godina patnje u jedinstvu s Isusom za obraćenje duša Marthe Robin je primila svoju vječnu nagradu na prvi petak u mjesecu, posvećen Presvetom Srcu Isusovu, 6. veljače 1981. Na njezinu pokopu bila su četiri biskupa, više od tristo svećenika. Na kraju se može reći kako ništa nije predisponiralo tu mladu ženu sa sela da postane jednim od središnjih likova duhovne obnove Crkve u Francuskoj. Zračila je ljubavlju koja je preobrazila njezin život koji se protezao kroz 20. stoljeće. Isus joj je rekao: „Odlučio sam obnoviti ljubav koja izumire u svijetu”. Te Kristove riječi Marthe Robin sažimaju njezino poslanje, naime, otkriti bezuvjetnu Božju ljubav prema svima. Ostavština Marthe Robin je golema. Živi i danas kroz mnoge zajednice i pokrete u Crkvi, ali posebno širom svijeta kroz *Foyers de Charité*.

Marthe je mističarka u najužem smislu riječi. Uostalom, mistika nije ono što nas vodi izvan povijesti, nego ono što nas vodi u povijest i djelovanje u svijetu. Njezino zemaljsko bivanje bilo je trajno poistovjećivanje s raspetim Isusom koje se ostvarilo u njezinim bezbrojnim patnjama, koje je svjesno doživljavala kao sjedinjenje s Kristovom mukom za spasenje duša.

Jean Guittou, francusku katolički filozof, napisao je knjigu o „svojoj djevojci” Marthe. On govori o izvanrednom u običnome. Marthe je iskusila najviši stupanj nesvakidašnjeg u potpuno svagdanjoj dimenziji. Nepomično je ležala u svom krevetu više od šezdeset godina; ipak je susrela i upoznala prema procjeni više stotinu tisuća ljudi koji su dolazili posjetiti je u njezinoj spavaćoj sobi. Unatoč velikim bolima, ponekad je primala i do 60 ljudi dnevno, i svima se davala, na jednostavan i mudar način priopćujući dubinu Božjeg milosrđa, očitujući Isusovo lice u povijesti svih ljudi.

Rijetko koji mistik tako dugo živi. Sjetimo se Katarine Sijenske, koja je umrla u dobi od 33 godine. Ili Tereziji od Lisieuxa ili pak sv. Elisabeth iz Dijona koje nisu doživjele ni dvadeset i pet godina života. Marthina posebnost također leži u duljini i osjetljivosti razdoblja ljudske povijesti koje je proživjela. Razdoblje od 79 godina, od bolnog

iskustva dva svjetska rata do Drugog vaticanskog sabora i dalje.

Osim filozofa Jeana Guittoua poznato je da je veliki dominikanski teolog Reginald Garrigou-Lagrange nekoliko puta razgovarao s njom po nalogu pape Pija XII. Marthe je donekle bila potpuna nepoznanica, ali glas o noj dopro je čak do Pio XII., pa je stoga poslao k njoj toga, onodobno najuglednijeg teologa u Rimu. Veliki dominikanski teolog imao je nekoliko osobnih susreta s Marthe. Garrigou-Lagrange imao je za nju samo riječi dubokog divljenja. Treba imati pred očima da je Crkva onodobno cijenila iskrenost i kompetentnost oca Garrigou-Lagrangea tako da su mu se pape Benedikt XV., Pio XI. i Pio XII. obraćali u ozbiljnim pitanjima crkvenoga nauka. Godine 1941. otac Lagrange povjerio je značajnu izjavu dominikanskim studentima u Coublevieu:

„Već danas vam mogu reći, ne odajući nikakvu tajnu, da u Drôme živi sveta žena koja živi kontemplativnim životom kao žrtva ljubavi. Zove se Marthe Robin. Posjetio sam je na Papin osobni poticaj da ispitam teološku dubinu njezine vjere. Ostavila je duboki dojam na mene i to sam napisao samomu Papi.”

Ove riječi dokazuju tezu, čak i više, činjenicu koja je bila vrlo važna za Hansa Ursa von Balthasara, naime temeljnu suglasnost između teologije i mistike, odnosno između teološkog mišljenja i življene vjere. Da parafraziramo svetog Tomu Akvinskog, teologija je uistinu *patiens divina*, božanska patnja i žar.

Završimo riječima Marthe koje izvrsno sažimlju njezin život ljubavi prema Kristu:

„Tvoj sam plijen, o Isuse, u križu i u radosti, u okrutnim kušnjama i u najsnažnijoj boli; o kako je slatko trpjeti kad je to žrtva Tebi! I kad netko kao svoje sunce ima snažni oganj Tvoga srca. Znam gdje stanuje ljubav, vidjela sam sjaj njezina plamena, a za Tvoje nebo, o Isuse, cvijeće bih brala. Bolne muke krvare u mojoj duši, ali bez prestanka ponavljam: Zahvaljujem ti. Spasitelju moj.”

„O Djevice Marijo, daj da svakim danom budem sve poučljivija, strpljivija, jednostavnija; nezamijećena i zaboravljena. Ne tražim da Bog u meni učini vidljive stvari, nego samo da budem maleno, skromno dijete, krotka i ponizna srca.”

„Gospodine moj i Bože moj, Tebi se prepustam. Ti me želiš ovdje, i ovdje ću ostati, bez primisli na odlazak: a ako me želiš negdje drugdje, tada to želim i ja. Znam, o Isuse, da me uvijek i svugdje Ti spašavaš za sebe. O moj Isuse, kako pati Tvoja mala žrtva, ali kako Te ljubi, s onoliko ljubavi koliko je primila ... O Isuse, čuvaj me zauvijek. Ja pripadam samo Tebi, daj meni strpljivost i mir u svemu.”

„U Srce Isusovo uranjam grijeh, mržnju i bezboštvo.” - Marthe Robin



SPAS, SPASENJE, SPASITELJ...

MILE MAMIĆ

Nedavno smo, poštovani čitatelji, govorili o riječima riba, janje i križ kao o simbolima Krista i kršćanstva. Govoreći o križu, proširili smo to na muku i smrt (Kristovu i našu) u svjetlu uskrsnuća.

Govoreći o riječi riba, spomenuli smo kako se je grčka riječ za ribu – ΙΧΘΥΣ (ihtis) sastojala od prvih slova nekoliko grčkih riječi i sveza koje su kršćanima bile vrlo važne: Ἰησοῦς Χριστός, Θεοῦ Υἱός, Σωτήρ (Iēsous Christos, Theou Yios, Sōtēr), što u prijevodu znači: **Isus Krist, Božji Sin, Spasitelj**. Iako u drugim jezicima nema takve podudarnosti, riječ riba i znak ribe postali su najstariji simboli Krista Spasitelja i njegovih vjernika.

JE LI SVATKO TKO NEKOGA SPASI – SPASITELJ?

Kad sam dolazio na Sveučilište u Mostaru kao gostujući profesor na Kroatistici, javila mi se jedna asistentica, mlada povjesničarka (Dijana Korać) i zahvaljuje mi što sam ju spasio u Karinskom zaljevu kad se je kao curica topila učeći se plivati. S radošću sam se prisjetio toga događaja, ali dobro znam da je samo Isus njezin i moj SPASITELJ.

Riječ *spasitelj* označuje vršitelja radnje od glagola *spasiti*, *spasim*. Od toga je glag. pridjev trpni spašen (strpljen – spašen). U skladu s tim bilo bi sasvim normalno da je glag. imenica spašenje (kao od gasiti – gašenje). Ali nije tako. U starijem hrvatskom jeziku bio je infinitiv *spasti*, *spasem*. U vezi s tim starijim glagolom imamo riječi: *spas*, *spasenje*, *spasavanje* (danas običnije *spasavanje*: *pojas*, *služba za spašavanje*). Od glagolske imenice *spasenje* načinjena je sveza: povijest spasenja. Načinjen je pridjev *spasenski*: *spasenski* uloga Crkve. Takva tvorba nije uobičajena, ali je u nekim svezama prihvatljiva. U tvorbi riječi dolazi do miješanja oblika od starijega glagola *spasti* (*spasavati*) i novijega *spasiti* (*spasavati*). Odglagolska imenica *spas* isto je što spasenje, ali može biti i istoznačnica za Spasitelj. Zato blagdan *Uzašašće* zovemo i

Spasovo. Postoji i stariji naziv *Križi*. Ako mislimo na Krista, Spas i Spasitelj obično pišemo velikim slovom. Onda nema množine. Jer samo je jedan *Krist Spas*, samo je jedan *Krist Spasitelj*. Nema ni izvedenice za ženski rod *spasiteljica*.

KAKO ONDA ZOVEMO DRUGE OSOBE KOJE SPAŠAVAJU?

Ja sam Dijanu spasio. Jesam li ja njezin spasitelj? Planinari, jedrilica i razni drugi zanesenjaci koji se bave rizičnim športom ili hobiem često su izloženi raznim opasnostima. Zato postoje *spasilačke* ekipe na kopnu i moru. Postoje raznovrsne hitne *spasilačke* službe liječnika, planinara, zrakoplovaca, plivača, mornara, osobito vatrogasaca, koji su spremni izložiti vlastiti život spašavajući druge. Postoje dakle razne službe spašavanja, *spasilačke* ekipe.

KAKO JE TVOREN PRIDJEV SPASILAČKI I ZAŠTO?

Od mnogih glagola možemo načiniti imenicu za vršitelja radnje raznim sufixima. To mogu biti sufixi: -telj, -lac, -ač, -ič itd. Od nekih glagola može se vršitelj radnje tvoriti na više načina. Od glagola čitati načinjene su tako ove imenice: čitatelj, čitalac (u starijem jeziku štilac) i čitač. Prema *čitatelj* načinjena je imenica za žensku osobu *čitateljica*. Od *čitalac*, gen. *čitaoca* ne postoji takva mogućnost. To i jest razlog što je vrsni naš stručnjak za tvorbu riječi i utemeljitelj tvorbe riječi kao jezikoslovne discipline pokojni akademik Stjepan Babić u takvim slučajevima sustavno davao prednost sufixu –*telj* u hrvatskome jeziku, a ne zato da bi se što više razlikovao od srpskoga. Riječ *štilac* je zastarjela prema glagolu *štititi* „čitati“. Od toga je ostalo *štivo*. U crkvi postoji služba čitača ili lektora. *Čitač* obično svečano čita za druge. Ženska osoba koja tako čita zove se *čitačica*. Čitač može značiti i „sprava za čitanje“, „čitalo“. *Čitač* dakle može značiti živo i neživo, a *čitačica* samo živu žensku osobu koja svečano drugima čita. Vidimo da nije sasvim jednako *čitatelj*, *čitalac* i *čitač*. I od glagola *spasiti* može biti vršitelj radnje *spasitelj* i *spasilac*. Sustavno bi valjalo dati prednost tvorenici *spasitelj* jer se od nje može izvesti imenica za žensku osobu koja spašava – *spasiteljica*. Pridjev bi bio *spasiteljski*. Akademiku Babiću kao praktičnom kršćaninu SPASITELJ JE SAMO ISUS KRIST, BOŽJI SIN (IHTIS). Zato je preporučivao da u vjerskoj uporabi bude Spasitelj samo za Isusa Krista, jedinoga Spasitelja svijeta. Zato u tom smislu nema množine niti imenice za žensku osobu koja spašava. U općem značenju iznimno je preporučio imenicu *spasilac*, pridjev *spasilački*. Pridjev *spasilački* tvoren je dakle od imenice *spasilac*. Množina je *spasioci*. Takva množina normalno u hrvatskome jeziku znači i muške i ženske osobe. Nema imenice *spasilica* za žensku osobu, ali to ne priječi da i ženske osobe mogu biti vrlo uspješne sudionice u spasilačkim ekipama kao i pojedinačno. Imenice na –*lac* često mijenjaju l u o: *spasioca*, *spasiocu*, *spasioče*, *spasioecem*, *spasioci*, *spasiocima* ... Zato se često i u nom. jednine po analogiji prema drugim padežima pojavi oblik na –*oc*: *spasioc*, *uplatioc*, *varioc* ... Ponekad se dogodi da i vrsni voditelji hrabre vatrogasce i druge aktiviste spasilačkih ekipa nazovu *spasiteljima*. To se uglavnom događa spikerima i novinarima koji nemaju temeljitije kršćanske kulture. Na istom mediju, u vijesti o istom događaju, isti ili drugi voditelji preinače „spasitelji“ u „spasioci“, kako je Babić preporučivao.

Isus Krist je središnja osoba u povijesti spasenja. On je jedini Spas, Spasitelj. Apostol Petar u Djelima apostolskim, govoreći o Isusu kaže: „Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.“ U Evanđelju po Ivanu Isus sam za sebe kaže: „Ja sam Put i Istina i Život, nitko ne dolazi Ocu osim po meni“, a Prva poslanica Timoteju: „jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve.“ U Prvoj Ivanovoj poslanici čitamo: „Ako tko i sagriješi, zagovornika imamo kod Oca – Isusa Krista, Pravednika.“ Nevini Jaganjac Božji pribijen je na križ za spasenje svijeta. „On je svojom smrću uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život.“ (Uskrsno predslavlje).

Njegova je spasiteljska uloga ugrađena u IHTIS i u mnoge monograme s nekoliko izvorno grčkih slova. Jedan od najčešćih proširen je osobito na kršćanskom Zapadu IHS, koji ima vrlo zanimljivu povijest. To je kristogram grčkoga podrijetla. Tu su tri prva slova Isusova imena na grčkom ΙΗΣΟΥΣ. To je u latinskom preuzeto kao IHS. Drugo slovo grčkoga troslova je eta. Njemu odgovara latiničko slovo E. Taj troslov je kao IHS u različitim ukrasnim oblicima proširio sv. Bernardin Sienski. Postao je omiljenim isusovačkim znakom, osobito na crkvenim predmetima. Taj grčki troslov ΙΗΣ (jota, eta, sigma) u latinskome bi trebalo pisati IES ili JES da bi bilo očito da je to početak imena Iesus/Jesus. Ali je polatinjena inačica bila IHS. Središnje H otvaralo je različite mogućnosti tumačenja *kao što su Iesus Hristos Salvator (Isus Krist Spasitelj) ili Iesus Hominum Salvator (Isus Spasitelj ljudi), Iesus Homo Sanctus (Isus sveti čovjek), In Hoc Salus (U ovome je spas) ili In Hoc Signo /vinces/ (Pod ovim ćeš znakom pobijediti)*, što je navodno cara Konstantina dovelo do obraćenja na kršćanstvo.

Svakako izvorno grčki troslov i njegova polatinjena inačica s raznim tumačenjima jasno ističu Kristovu spasensku, spasiteljsku ulogu. Stoga mu s ljubavlju, zahvalnošću i povjerenjem radosno pjevajmo: SPASITELJU, DOBRI ISUKRSTE, TI SI DOBAR PASTIR STADA SVOG. TI NAD NJIME LEBDIŠ, BDIJEŠ, PAZIŠ, DA GA NIŠTA NE ZADESI ZLO.

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19-20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 11 h Sv. mise na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 18 h Sv. mise na hrvatskom
Prijepodne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prijepodne za vrijeme mise
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za ozdravljenje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinoj djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Ponedjeljak, 15. 4. 2024.

Dj 6,8-15; Ps 119,23-24,26-27,29-30; Iv 6,22-29

Utorak, 16. 4. 2024.

Dj 7,51 – 8,1a; Ps 31,3c-4,6,7b,8a,17,21ab; Iv 6,30-35

Srijeda, 17. 4. 2024.

Dj 8,1b-8; Ps 66,1-3a,4-7a; Iv 6,35-40

Četvrtak, 18. 4. 2024.

Dj 8,26-40; Ps 66,8-9,16-17,20; Iv 6,44-51

Petak, 19. 4. 2024.

Dj 9,1-20; Ps 117,1-2; Iv 6,52-59

Subota, 20. 4. 2024.

Dj 9,31-42; Ps 116,12-17; Iv 6,60-69

Nedjelja, 21. 4. 2024.

Nedjelja Dobrog pastira
Dj 4,8-12; Ps 118,1,8-9,21-23,26,28,29; 1lv 3,1-2; Iv 10,11-18

Ponedjeljak, 22. 4. 2024.

Dj 11,1-18; Ps 42,2-3; 43,3-4; Iv 10,1-10

Utorak, 23. 4. 2024.

Dj 11,19-26; Ps 87,1-7; Iv 10,22-30

Srijeda, 24. 4. 2024.

Dj 12,24 – 13,5a; Ps 67,2-3,5,6,8; Iv 12,44-50

Četvrtak, 25. 4. 2024.

SV. MARKO EVANĐELIST
vl: 1Pt 5,5b-14; Ps 89,2-3,6-7,16-17; Mk 16,15-20

Petak, 26. 4. 2024.

Dj 13,26-33; Ps 2,6-11; Iv 14,1-6

Subota, 27. 4. 2024.

Dj 13,44-52; Ps 98,1-4; Iv 14,7-14

Nedjelja, 28. 4. 2024.

Dj 9,26-31; Ps 22,26b-28,30-32; 1lv 3,18-24; Iv 15,1-8

Ponedjeljak, 29. 4. 2024.

vl: 1lv 1,5 – 2,2; Mt 11,25-30

Utorak, 30. 4. 2024.

Dj 14,19-28; Ps 145,10-13b,21; Iv 14,27-31a

Srijeda, 1. 5. 2024.

Dj 15,1-6; Ps 122,1-5; Iv 15,1-8

Četvrtak, 2. 5. 2024.

od dana: 'Dj 15,7-21; Ps 96,1-3,10; Iv 15,9-11

Petak, 3. 5. 2024.

vl: 1Kor 15,1-8; Ps 19,2-5; Iv 14,6-14

Subota, 4. 5. 2024.

Dj 16,1-10; Ps 100,1b-3,5; Iv 15,18-21

Nedjelja, 5. 5. 2024.

Dj 10,25-26,34-35,44-48; Ps 98,1-4; 1lv 4,7-10; Iv 15,9-17

Ponedjeljak, 6. 5. 2024.

Dj 16,11-15; Ps 149,1-6a,9b; Iv 15,26 – 16,4a

Utorak, 7. 5. 2024.

Dj 16,22-34; Ps 138,1-3,7c-8; Iv 16,5-11

Srijeda, 8. 5. 2024.

Dj 17,15,22 – 18,1; Ps 148,1-2,11-14; Iv 16,12-15

Četvrtak, 9. 5. 2024.

UZAŠAŠĆE GOSPODINOVO

Dj 1,1-11; Ps 47,2-3,6-9; Ef 1,17-23 (ili: Ef 4,1-13); Mk 16,15-20

Petak, 10. 5. 2024.

Dj 18,9-18; Ps 47,2-7; Iv 16,20-23a

Subota, 11. 5. 2024.

Dj 18,23-28; Ps 47,2-3,8-10; Iv 16,23b-28

Nedjelja, 12. 5. 2024.

Dj 1,15-17,20a,20c-26; Ps 103,1-2,11-12,19-20ab; 1lv 4,11-16; Iv 17,11b-19

Ponedjeljak, 13. 5. 2024.

Dj 19,1-8; Ps 68,2-7b; Iv 16,29-33

Utorak, 14. 5. 2024.

vl: Dj 1,15-17,20-26; Ps 113,1-8; Iv 15,9-17

Srijeda, 15. 5. 2024.

Dj 20,28-38; Ps 68,29-30,33-36; Iv 17,11b-19





20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH



24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program



Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

Radio koji ima dušu

od 1997. godine



Postani podupiratelj!

Kako postati podupiratelj? Jednostavno!
Pošaljite nam vaše osobne podatke na
podupiratelji@medjugorje.hr i godišnjom
članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160
HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku
50 CHF) i postanite dio naše radijske
obitelji. Hvala vam od srca!

ODAŠILJAČI U BOSNI I HERCEGOVINI:

Međugorje 98,3 MHz, Mostar 100,00 MHz
Rama 104,7 MHz, Sarajevo 96,1 MHz
Bugojno 101,8 MHz, Olovo 96,1 MHz
Zenica 100,1 MHz, Nova Bila 100,00 MHz
Jajce 87,8 MHz, Žepče 100,1 MHz
Banja Luka 87,8 MHz / 106,7 MHz

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Zagreb, Lika, Sr. Hrvatska 107,8 MHz
SATELIT: Europa, Bliski istok i Afrika - EUTELSAT 16°E
EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM INTERNETA:
www.radio-medjugorje.com

Uredništvo: +387 36 653 580, Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548, Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr, www.radio-medjugorje.com

